உ

ஓம்

பரப்பிரஹ்மணே நம:

ஆனந்தபோதினி

“ எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு ”—திருவள்ளுவர்.

(All Rights Reserved.)

தொகுதி	காளயுக்திஞு புரட்டாசிமீ கஉ	பகுதி
4	1918-ம்ஞு செப்டம்பர்மீ 17உ	3

கடவுள் வணக்கம்

பட்டப் பகற்பொழுதை யிருளென்ற மருளர்தம்
பக்ஷமோ வெனது பக்ஷம்
பார்த்தவிட மெங்கணுங் கோத்தினிலை குலையாது
பரமவெளி யாக வொருசொற்
றிட்டமுடன் மௌனியா யருள்செய் திருக்கவுஞ்
சேராம லாராக நான்
சிறவீடு கட்டியதி னடுசோற்றை யுண்டுண்டு
தேக்குசிறி யார்கள் போல
நட்டனைய தாக்கற்ற கல்வியும் விவேகமும்
நன்னிலய மாக வுன்னி
நானென்று நீயென் றிரண்டில்லை யென்னவே
நடுவே முளைத்த மனதைக்
கட்டவறி யாமலே வாடினே னெப்போது
கருணைக் குறித் தாவனோ
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக் கடவுளே.

நில்லாத வாக்கைநிலை யன்றெனவே கண்டாய்
நேயவருள் மெய்யன்றோ நிலையமதா நிற்கக்
கல்லாதே யேன்படித்தாய் கற்றதெல்லாம் மூடம்
கற்றதெல்லா மூடமென்றே கண்டனையு மன்று
சொல்லாலே பயனில்லை சொல்முடிவைத் தானே
தொடர்ந்துபிடி மர்க்கடம்போல் தொட்டதுபற் றுகில்
எல்லாரு மதித்திடவே வாய்ப்பறைகொண் டடிநீ
இராப்பகலில் லாவிடமே யெமக்கிடமென் றதிர்த்தே.

ஆனந்தபோதினி

காளயுக்திஹூ புரட்டாசிமீ 1உ

நான்

(81-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

மேற்கூறியபடி ஒரேவிதமாயிருந்தும் தனித்தனி ஒவ்வொரு தேகத்தில் இருக்கும் இந்த நான்'கள் யார்? எல்லாம் ஒரேவிதமாயிருப்பதால் இவைகளெல்லாம் ஒரே வழியில் தான் இருந்து வந்திருக்கவேண்டும். அவ்வாறேதான் வந்திருக்கின்றன. இவை யாவும் சச்சிதானந்தப் பரம்பொருளாகிய பரமாத்மா அல்லது பரப்பிரம்மத்தின் சாயல்களேயாகும்.

உலகில் பல ஏரிகள், குட்டைகள், குளங்கள், குடங்கள் இருக்கின்றன. இவற்றில் ஜலம் இருக்கும்போது சூரியன் இவை யாவற்றிலும் பிரதிபலிக்கிறது. இதனால் அந்த ஒரே ஆதித்தன் பல ஆதித்தர்களாய் நமக்குப் புலப்படுகிறது. உண்மையில் இப்பிரதி பலிதங்களனைத்தும் அந்த ஒரு சூரியனே. இதைப்போலவே நமது தேகமே குடம், இதில் உள்ளிருக்கும் அந்தக்கரணமே ஜலம். அந்தக்கரணம் யாவர்க்கும் ஒவ்வொன்றளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது சத்துவ குணத்தில் உற்பத்தியானதாகையால் சொச்சபதார்த்தம், அதாவது கண்ணாடி, ஜலம் இவற்றைப்போல் பிரதிபலித யோக்கியமானது. இவற்றில் பரமாத்மா பிரதிபலித்திருக்கிறது. உப்பும் நீரும் ஒரு இனமாயிருப்பதால் ஒன்றிலொன்று கலந்து விடுகிறது. அதுபோலவே ஆன்மாவும், பரமான்மாவைப்போல் சச்சிதானந்த இலக்ஷணமுடையதாதலால் பரமான்மாவில் ஐக்கியமாய் விடற்கு யோக்கியதை யுடையதாகிறது.

அப்பொருளு மான்மாவும் ஆரணநூல் சொன்னபடி
தப்பில்லாச் சித்தொன்றும் ஜாதியினு—லெப்படியும்
தேறிற் றுவிதஞ் சிவாகமமே சொல்லு நிட்டை
யாருமிடத் தத்துவித மாம்.

இதன்பொருள்:—ஆன்மாவும் பரமான்மாவும் இரண்டும் சித்து. ஆதலால் தவறுதலின்றி ஒரே ஜாதியாம்; அதனால் அஞ்

ஞான நிலைமையில் இரண்டு பொருள்களாய்த்தோன்றினும் ஆன்மா தன்னையறிந்து தலைவனிற் சேர்ந்தபோது இரண்டும் பிரிக்கப்படாத ஒன்றாகவே ஆய்விடும்.

இதன்றி:—" சிவனென்னச் சிவனெனவேறிலைச்
சிவனார் சிவனாரை யறிந்திலர்
சிவனார் சிவனாரை யறிந்தபின்
சிவனார் சிவனாயிட் டிருப்பரே "

" தன்னை யறிந்தவர் தம்மைத் தானாகச் செய்தருளும் சமத்தை * * "
(தாயுமானவர்.)

இவ்வாறுள்ள தன் உண்மையான நிலைமையை ஆன்மாமறந்து விட்டிருக்கிறது. எப்படியெனில் ஒரு குடம் ஜலத்திலுள்ள பிரதி பலிதசூரியன், தன்மேலே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஏக சூரியனுடைய சாயையென்பதையும், அதைவிட்டுத் தனக்குவேறு இருப்பில்லை யென்பதையுமுணர்ந்து தான் அதுவாக வெண்ணி யிருப்பதைவிட்டு, தன் உண்மைநிலையைமறந்து தான் வேறாக வெண்ணிக்கொண்டு ஜலத்தின் அசைவால் தனக்குண்டாகும் அசைவை உண்மையாகவே தான் குதித்தாடுவதாய் எண்ணிக் கொண்டால் எப்படியோ அதுபோலவே,

ஆன்மா தன் நிலையைமறந்து, சாட்சிமாத்திரமா யிருப்பதை விட்டு, மனதில் பிரவேசித்து ஜீவபாவத்தை யடைந்து, தான் வேறு பரமான்மாவேறென்று தன்னை வேறுபிரித்துக்கொண்டு, தனக்கு தேகாதிகரணங்களுண்டென்றும், அவைகளைக்கொண்டு கருமங்களைச்செய்வதும் பாபபுண்ணியங்களை யனுபவிப்பதும் தன் இயற்கைக்குணமென்றும், இல்லாத சுமையைத்தானே தன்மேல் ஏற்றிக்கொண்டது. " நான் " என்று தன்னை வேறு பிரித்துக் கொண்ட மயக்கமே மற்றவெல்லாத் துன்பங்களுக்கும் காரண மாகும்.

" நானென்னு மோரகந்தை யெவர்க்கும் வந்து
கலித்தவுடன் ஜகமாயை நானா வாகித்
தானவந்து தொடருமிந்தால் வளருந் துன்பச்
சாகரத்தின் பெருமையெவர் சாற்ற வல்லார்

* * * * *
* * * *

என்று தாயுமான சுவாமிகள் அருளியிருக்கிறார். ஆன்மா மாயா ஸம்பந்தத்தால் தன்னை வேறாய் எண்ணிக்கொண்டு அல்லற்படு

வதே யன்றி உண்மையில் அப்படிப் பிரிந்திருக்க வழியேயில்லை. "நீக்கமற மயிர்முனைக்கு மிடமற மன்றிலெங்கும் நிறைந்து நிற்கும்" பரம்பொருளைவிட்டுப் பிறிந்திருக்க வேறு இடமேது? தனக்கன்னியமாய் வேறொன்றுமில்லாததாய்த் தானே யாவுமாய், ஏகமாய், எங்குமாய் இருக்கும் வஸ்துவிற்கு வேறாய் ஒன்றுமேயில்லையெனின், பிரிவினைக்கிடமேது? பிரிவதற்குத் தனக்கன்னியமான வஸ்து ஏதாவது சேர்ந்திருந்தாலன்றோ பிறகு அது பிரியப்போகிறது.

அப்படியிருக்க சிவன்கள் எப்படி வெவ்வாறாய்த் தோன்றின, தோன்றினும் உண்மையில் பிரியவில்லை யென்ப தெப்படியெனின்,

ஆகாயம் எங்கும் வியாபகமா யிருக்கிறது. இருந்தும் ஒரு குடத்திலிருக்கும் ஆகாயம் வேறாய்க் கருதப்பட்டு கடாகாயம் என்று கூறப்படுகிறது. குடத்திலுள்ள ஆகாயத்தை அக்குடம் மகாகாயத்திலிருந்து வேறாய்ப் பிரித்துக்காட்டுகிறது. ஆயினும் உண்மையில் அதுமகா காயத்திலேயே யிருக்கிறது. குடத்திற்கும் மகாகாயத்தைவிட்டு வேறு இருப்பில்லை. மகாகாயம் ஒரே நிலையில்தான் இருக்கிறது. குடத்தை யுடைத்துவிட்டால் கடாகாயம் மகாகாயத்தில் ஒன்றாய்க் கலந்துவிட்டதென்று விவகரிக்கிறோம். பேச்சுமட்டில்தான் இவை பிரிந்ததென்றும் பிறகு கலந்ததென்றும் நிகழ்கிறதேயன்றி உண்மையில் ஆகாயம் பிரிவுபடவுமில்லை பிறகுகூடவுமில்லை. கடலிலிருக்கும் அலைநுரை முதலியவைகளும் அப்படியே தோன்றுவதும், வேறாகத்தெரிவதும், அழிவதுமாய்த்தெரிவதும், உண்மையில் எப்போதும் அவை கடலைவிட்டு அன்னியமாகவில்லை. எப்போதும் அவைகள் கடல்நீரேயன்றி அன்னியமுமல்ல.

இதைப்போலவே ஆன்மா தன் நிலையை மறந்துவிட்டிருக்கிறது. இப்போது அதை யுணர்ந்து அந்நிலையில் நின்றுவிடவேண்டியதேயன்றி மற்றபடி தன்னைவிட்டன்னியமாய் ஒன்றைத்தேடி யடைவது ஒன்றுமில்லை.

"நீயென நானென வேறில்லை யென்னு நினைவருளத்
தாயென மோனகுருவாகிவந்து தடுத்தடிமைச்
சேயெனக் காத்தனையேபாடாமே நின்றிருவருளுக்
கேயெனச் செய்யுங் கைம்மாறுளதே சுத்தவேழையனே." (தாயுமானவர்)

நமக்குள் சிவன் சிவசாட்சி என விவகாரத்தில் இரண்டிருக்கின்றன. சிவசாட்சியாகிய ஆன்மா ஒரு தொழிலுமின்றி யாவற

றிற்கும் சாக்ஷியா யிருப்பது. அது அவ்வாறேயிராது அந்தப்பரிசுத்தநிலையைவிட்டு மாயா சம்பந்தத்தால் சிவபாவமடைந்து கன்மத்தைச் செய்கிறது. அந்த ஆன்மாதவிர மற்றதேகாதிகள் யாவும் ஜடமே. மனமும் சடமே. அந்த ஆன்மா தன் பிரகாசத்தைக்கொடுத்தால் மனம் சலனமடைகிறது. பிறகு ஆன்மா சிவபாவமடைந்து, தான் தனது என்ற பற்றுகளையேன்று கொண்டுப் பிரபஞ்சமாயையில் அலைகிறது. மனமென்பதற்கு ஆன்மாவை விட்டு இருப்பில்லை.

இங்கு அவ்வுண்மை விளங்கச் சற்று சிரமமெடுத்துக்கொண்டால், சுலபமாய் விளங்கிவிடும். மேல் போக்காய் வாசித்துவிட்டால் விளங்காது—அதாவது,

சற்றுநேரம் உட்கார்ந்து வெளிச்சிந்தனைகளை யொழித்து, நான் என்பதைக்கொண்டு அதே சிந்தனையோடு மனம் எங்கென்றுதேடினால், மனமே எங்குமில்லாமலே மறைந்துபோம். இங்கு நான் என்கிற நிலையை மறவாது வேலைசெய்யவேண்டும். பிறகு அதைவிட்டு மனம் என்பதைக்கொண்டு நான் என்பதைத் தேடினால், அப்போது மனம் எப்படியோ நழுவிப்போய் நான் என்பதே அந்தஸ்தானத்தில்நிற்கும். அதாவது நான் என்பதைத் தேடும் மனமே நானாய்மாறிவிட்டதுபோலாவது, அல்லது நான் என்பதைத் தேடிக்கொண்டிருந்த மனம், எப்படியோ மறைந்துவிட நான் என்பதே அந்தவிடத்தில் முளைத்துக்கொண்டதுபோலாவது அனுபவமாம் விளங்கும்.

இவ்வாற்றால் ஆன்மாவை விட்டு மனமென்ற ஒருபொருள் வேறாய் உண்மையில் இல்லை என்று உணரலாம்.

இதுகாறும் நாம் விவகரித்தவாற்றால் இந்த "நான்" என்பது யாரென்று ஆராயும்போது, முடிவில் அது அடியோடு போய் அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த சொரூபமாகிய பரமான்மா, பரப்பிரமம், முதலிய பல நாமங்களால் அழைக்கப்படும் எங்கும் பரந்து நிறைந்த ஏக வஸ்துவாகிய பரசிவ சொரூபம் ஒன்றேயுள்ளதாய் விளங்குகிறது. ஆனால் "நான்" அடியோடில்லையோ? அப்படியல்ல, அந்த ஏகத்தில் நான் என்பது பிரிக்கக்கூடாதபடி கலந்திருக்கிறது. எதுபோலெனில், ஒரு குடம் சலத்தைக் கடலில் விட்டு விட்டால் பிறகு பார்த்தால் அங்கு யாவும் கடல்தான்

இருக்கிறதென்பார்கள். கடலும் குடஜலமு மிருக்கிறதென்று யாரும் கூறமாட்டார்களெனினும் அதில் குடஜலம் இருப்பது உண்மையே.

"நீயற்ற வன்னியிலையே நீட்டையதில் நீயிலையோ
வாயற் றவனே மயங்காதே—போயற்
றிருந்தாலு நீபோகா யென்றுமுள்ளாய் சும்மா
வருந்தாதே யின்பமுண்டு வா"

என்ற தாயுமானவர் வாக்கு இதையே விளக்குவது காண்க.

இப்போது "நான்" என்பது உண்மையில் எதுவாயிருக்கிறதென்பதை இதை வாசிப்போரே யுணர்ந்து கொள்ளலாம்.

நீ யுன் உண்மையை மறந்திருப்பதால்தான் இப்பிறப்பிறப்பில் அவதிப்படுகிறாய். நான் உன் உண்மையைக் கூறுகிறேன். அறிந்து இத்துன்பத்தினின்று நீங்கிவிடு என்று வேதம் "நீ சிவனல்ல—நீ யுண்மையில் இன்னவன்" என்று கூறிற்று. அதாவது,

"அகம்பிரம்மாஸ்மி" "பிரக்ஞானம் பிரம்மம்" "அயம் ஆத்மா பிரம்மம்" "தத்துவமசி" என்ற நான்கு மஹா வாக்கியங்களால் விபரமாய் "நீ பிரம்மமா யிருக்கிறாய்" என்று கூறிற்று. இம்மந்திரங்கள் மிக்க இரகசியமாய் வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஏனெனில் குருவிடம் அறியவேண்டியவற்றை யறிந்து தக்க பக்குவமடைந்த பின்பு குரு இதை யுபதேசித்தால் உடனே சித்தியடைவான். (நிலத்திலுள்ள முள் கல் செடி கொடி யாவற்றையும் களைந்து உழுது எருவிட்டு சேடையாக்கிய பின் நெல் விதைப்பது போல்).

இக்காலத்தில் இவை அதிக பகிரங்கத்திற்கு வந்துவிட்டபடியால் சிலர் நான் பிரம்மம் எனக்கு விதி நிஷேதமில்லை. யாவும் பிரம்மம். நானும் பிரம்மம். ஆடும் பிரம்மம். பிரம்மத்தைப் பிரம்மம் தின்கிறது. பாபமேது புண்யமேது என்று மூடத்தன்மான நாஸ்திக நிலைக்கு வந்துவிட்டு அன்னியரையும் இம்மூடர் கெடுத்து விடுகின்றனர். வேதம் கருணையோடு உண்மையைக் குறிப்பாய் அறிவித்ததே யன்றி எவனும் "நான் பிரம்மம்" என்று கூறிக்கொள்ள வழியேயில்லை. அப்படி கூறுவதே அவன் மூடத்தன்மையை வெளியிடுகிறது. பிரம்மம் "நான் பிரம்மம்" என்று யாருக்குக் கூறுவது?

ஓர் இராஜனுடைய ஆண் குழந்தையை அவனுடைய விரோதி களவாடிப்போய் ஒரு புலையன் வீட்டில் விட்டு விட்டான். அவன் அங்கேயே வளர்ந்து இயற்கை யுணர்ச்சியால் புலைத்தொழிலை வெறுப்போடும் துக்கத்தோடும் செய்துகொண் டிருக்கிறான். இவனுக்கு வயது வந்துவிட்டது. அச்சமயம் இவன் தந்தையாகிய அரசன் இறக்கப் பட்டம் காலியாயிருக்கிறது. இவனுடைய உண்மையை யறிந்த உத்தமன் ஒருவன் இவனிடம் வந்து "உன் பிறப்பு இவ்விதம். நீ அந்த அரசன் மகன்" என்று கூறிவிட்டான். அப்போது அவன் செய்யவேண்டியதென்ன ?

தனக்கு உண்மை கூறிய அந்த நண்பன் உதவியைக்கொண்டே, தான் அரசகுமாரன் என்பதற்கு வேண்டிய அத்தாட்சிகளையும் உதவிகளையும் சேகரித்துக்கொண்டு நகர ஜனங்களுக்கு அறிவித்து மெய்ப்படுத்தி சிம்மாதனத்தில் ஏறி இராஜபோகத்தை யனுபவிக்க வேண்டியதே. அதைவிட்டு நண்பன் தன் உண்மையைக் கூறியதே "நான் அரசன். நான் அரசன்" என்று வாய்ப் பறை யறைந்தால் அம்மூடன் கெதி யென்னாகும். பைத்தியக்காரர் வைத்தியசாலையில்தான் இவன் அரசாளவேண்டும். இவன் உண்மையில் முதல் கூறியவாறு அத்தாட்சி காட்டி அரசனாய் விட்டாலும் அப்போதும் "நான் அரசன்" என்று எங்கேனும் கூறிக்கொள்வானோ ?

குரு முன்னிலையில் சாத்திர ஆராய்ச்சிசெய்து, படிப்படியாய் அறிய வேண்டியவைகளை யறிந்து, தன் நிஜசொரூபத்தை அநுபவமாயறிந்து, முறைப்படி தன்னைப் பரம்பொருளில் கரையவிட்டுத் தானற்று, அதுவாய்விட முயல்வதைவிட்டு, "நான் பிரம்மம்" என்று முன்கூறியபடி நடக்கும் மூடர்கள் மேற்கண்ட இராஜகுமாரன் "நான் அரசன்" என்று கூறிக்கொண்டாலடையும் பயனையே யடைவார்கள்.

மானிடராய்ப்பிறந்த ஒவ்வொருவரும் மேற்கண்டபடி இந்த "நான்" என்பதன் உண்மையை யறிந்துய்யவே ஆண்டவன் நமக்கு இப்பிறவியை யளித்தார் என்ற உண்மையை யுணர்ந்து இதற்காக முயலவேண்டும். கருணைக்கடலாகிய பரம்பொருள் கிருபைசெய்ய வேண்டுமாய்ப் பிரார்த்திப்போமாக.

ஓம் தத் ஸத்.

நவராத்திரி

நவராத்திரி என்பது இரண்டுவகையுடையது. கோடைகாலத்தில் வருவது வஸந்த நவராத்திரியென்றும், குளிர்காலத்தில் வருவது சாரத நவராத்திரியென்றும் அழைக்கப்படுகின்றது.

சித்திரை மாசத்து அமாவாசை கழிந்த ப்ரதமையிலிருந்து ஒன்பதாம்நாள் வஸந்த நவராத்திரியும், புரட்டாசிமாசத்து அமாவாசை கழிந்த ப்ரதமையிலிருந்து ஒன்பதாம்நாள் சாரதநவராத்திரியும் கொண்டாடப்படுகிறது.

(இங்கு நாம் இரண்டு நவராத்திரிகளைப்பற்றி வரைந்தால் போதினி இடந்தராது ஆகவே இப்போது வர எதிர்பார்க்கும் சாரதநவராத்திரியைப்பற்றி மட்டும் வரைவாம்).

இச்சாரத நவமியை ஹிந்துக்களில் யாவரும் சம்மதமாகக் கொண்டாடுகிறார்கள். ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி அலர்மேல் மங்கையாக அவதரித்து ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவைக் கோரி தவமிருக்க அவ்வெம்பெருமான் ஸ்ரீ அலர்மேல் மங்கைக்கு நவமியன்று பிரசன்னராகி மணம் செய்துகொண்டதால் வைஷ்ணவர்கள் நவராத்திரியைக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

இதேகாலத்தில் ஸ்ரீ சரஸ்வதி நான்முகனை நாயகனாக அடையத் தவமிருந்து சித்திபெற்ற நாளாகையால் அந்நவமிநாளை கல்வியில் விருப்பமுடையோர் சரஸ்வதிபூசையாகக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

இதேகாலத்தில் ஈசுவரி பரமசிவனைநோக்கி நோன்பிருக்க ஆரம்பித்த காலமாதலால் இதனை சைவர்களும் கொண்டாடுகிறார்கள்.

சரஸ்வதி, லக்ஷ்மி இருவர் நோன்பும் பிரதமைமுதல் நவமியோடு முடிவாகும். இதனை சரஸ்வதிபூஜை ஆயுதபூஜை என்று அழைப்பார்கள்.

பார்வதி நவமிகழிந்த தசமிமுதல் 21-நாள் நோன்பு இருக்க 21-வது தினம் ஈசுவரன் பிரசன்னமாவதனால் இதனை கேதாரீ விரதம் என்பார்கள். இஃது ஒவ்வொரு தீபாவளி மறுதினம் அமாவாசையன்று வருகிறது.

மூவருடைய நோன்பும் ஆரம்பம் நவமியாகையால் சிலவகுப்பார் தசமி பிரதமைமுதல் நவமிவரையிலும், சிலவகுப்பார் தசமிமுதல் தீபாவளி அமாவாசைவரையிலும் நோன்பு எடுக்கிறார்கள். இவையாவையும் பெண்களுக் குரியதென்றாலும், சரஸ்வதி இருபாலர்களுக்கும் பொதுவாகையால் எல்லோரும் கொண்டாடுகிறார்கள்.

இப்புண்ணியகாலத்தில் ஒவ்வொருவரும் தம் தம் அகங்களின் சிறந்த கூடத்தில் ஓர் பூஜாமண்டபம் ஏற்படுத்தி கதலி, க்ரமுகு, தெங்கு, பனை, ஈஞ்சு, மாவிலை, கூந்தல், தோரணம் முதலியவற்றால் அணிபெறச்செய்து நடுவில் உயர்ந்த பீடம் ஏற்படுத்தி அதின்மீது ருத்திரன், விஷ்ணு, ப்ரஹ்மா என்னும் மும்மூர்த்திகளின் சக்திகளான, ஈசுவரி, லக்ஷ்மி, ஸரஸ்வதி என்ற மூன்று விக்ரஹங்களை எழுந்தருளச்செய்து, அவைகளின்முன் பலவிதமான பாலிகைகளை நிரப்பி தேவேந்திரன் கொலுப்போல் ஜோடிப்பார்கள். பிரதமைமுதல் நவமி

வரையுள்ள ஒன்பதுநாட்களும் மாதர்கள் மேற்கண்டபடி அலங்கரித்து கீத வாத்தியங்களாலும் தேவவாத்தியங்களாலும் பலவித கோலாகலத்துடன்பூசித்து ஆடிப் பாடி களிப்பார்கள்.

ஒன்பதாம்நாளாகிய மஹாநவமி தினத்தன்று ராஜாங்க விடுமுறைநாள் கோர்ட்டுகளும், பாடசாலைகளும், கைத்தொழிற்சாலைகளும் உழவர்களும், வர்த்தகர்களும் கொண்டாடும் நாள். இது ஒன்றே கல்வி பயின்றவர்கள் புஸ்தகங்களையும் எழுதுகவிருனையும் மற்றையோர் தங்கள் ஆயுதங்களையும் சுத்திசெய்து வைத்து மிகவும் பக்திசிரத்தையுடன் தேங்காய், பழம், அவல், கடலை, பொரி, கனிவர்க்கங்கள் சந்தனம், குங்குமம், புஷ்பம், தாம்பூலம் முதலியவைகளை ஸரஸ்வதிக்கு நிவேதனம் செய்து மிகவும் பயபக்தியுடன் வழிபடுவார்கள்.

பத்தாவது நாளாகிய விஜயதசமியன்று வன்னிமரத்தில் அம்புபோடுதல் என்ற உத்ஸவம் நடைபெறும். இத்துடன் நவராத்திரி முடிவுபெறும்.

இங்கு நாம் நவராத்திரியின் உட்கருத்தைப்பற்றி சற்று ஆராய்வோம்.

நவம், நவம் என்றால் ஒன்பது; இராத்திரி என்றால் தடை, இருட்டு, அக்ஞானம், மாய்கை, பாசம், என்று அர்த்தங்கொள்ளும். அதாவது நவராத்திரி என்பதற்கு ஒன்பதுவித தடைகள் என்று அர்த்தங்கொள்ளலாம்.

சோதரங்களே! மேலே செப்பியவைகள்யாவும் பிரபஞ்சப் போக்கைப்பற்றியே. இனித் தொடரும் விஷயங்கள் அகத்தைப்பற்றியவைகள் ஆகவே சற்று ஆழ்ந்துய்த்துணர்க.

ஒவ்வொரு மனிதனும் மேல்நோக்கிச் செல்லத் தடையா யிருப்பவை நவத்துவாரங்களே. எவ்விதத்தடைகள் செய்கின்றனவெனில்:—

1-வாய், போய், புறங்கூறல், நிந்தித்தல் முதலிய பாஷைகளைப் பேசுகிறது.

2-இடக்கண் 3-வலக்கண் இவை இரண்டும் பிரபஞ்சத்தைக் கண்ணுற்று அதிலுள்ளவற்றில் ஆசைமூட்டி அலக்கழியச் செய்கின்றன.

4-இடதுசெவி 5-வலதுசெவி இவை இரண்டும் சகல சப்தங்களையும் கிரகிப்பதும், செவிக்கினியவற்றில் ஆசைமூட்டுவதும் செய்கின்றன.

6-இடதுநாசி 7-வலதுநாசி இவை இரண்டும் வெளிக்காற்றை உள்ளே செலுத்தி உள்ளே இருக்கும் காற்றை வெளியில் தள்ளி இந்த அநித்தியதேகத்தைப் பாதுகாப்பதோடு இனியகந்தங்களிலாசைமூட்டுகின்றன.

8-குதம் 9-குய்யம் இவை இரண்டும் இச்சரீரம் தின்று ஜீரணிப்பதைக் கழிக்கும்படிசெய்து நோய் நொடி யில்லாமல் செய்கின்றன.

ஒரு மனிதன் மோட்சவீட்டை அடைய விரும்பினல் மேலே சொல்லப்பட்ட நவத்துவாரங்களின் செய்கையை முதலாவதாக சிறுகச் சிறுக ஒழிக்க வேண்டும். இல்லாவிடின் அவனுக்கு ஞானம் கைகூடுவ தருமை.

(இந்திரியங்களின் தொழில் நாட்டம் வைக்காமல் அவை தன் தொழிலல்லவென்று நீக்கி ஆன்மாசலனமற்று தன் நிலையில் நிற்கவேண்டுமென்பதே கருத்து ப-ர்.)

ஸ்ரீ பார்வதி, லக்ஷ்மி, சரஸ்வதி மூவரும் 96 தத்துவங்களை அடக்குந்தனிலும், தாங்கள் காரியவை சித்தியாகாதென்று தெளிந்தே நவத்துவாரங்களை அடக்கும் மார்க்கங்களைக் கண்டுபிடித்தார்கள்.

அத்தேவதைகள் பிரதமைமுதல் தினம் ஒவ்வொன்றாக சகல இந்திரியங்களை அடக்க ஆரம்பித்தார்கள். அவைகளை அடக்க 9 நாளாகிவிட்டன. நவமி

யன்று நிர்விகற்ப சமாதியிலிருந்தார்கள். வன்னிமரத்தில் நெருப்பானது நிரந்தரமாக யிருந்தும், பார்வைக்கு மரமாக எப்படித் தோற்றுகிறதோ, அதனைப்போன்று இருபுருவங்களுக்கும் மத்தியில் பிரகாசமற்று இருந்த நெருப்பானது, அறிவாகிய அம்பைக்கொண்டு எய்யவும் சுடர்விட்டெரிய ஆரம்பித்தது.

தசமியாகிய பத்தாவதுநாள் உலகப்பற்றற்றவர்களாக யிருந்தார்கள். அன்றே அவர்கள் ஜெயம்பெற்ற நாள். ஆகவே இதனை விஜயதசமி என்று கொண்டாடுகிறார்கள்.

சகோதரர்களே, நவத்துவாரங்களின் செய்கைகளை சிறுகச் சிறுக ஒழித்து அறிவாகிய விளக்கை கொளுத்திவிட நாம் முயற்சி செய்யவேண்டும் என்பதை நவராத்திரி உற்சவத்தின் மஹிமையால் அறிந்துகொள்கிறோம்.

" அடிமுடியு நடுவுமற்ற பரவெளிமேற் கொண்டா
லத்துவித வாநந்த சித்தமுண்டா நமது
குடி முழுதும் பிழைக்குமொரு குறையுமில்லை யெடுத்த
கோலமெலா நன்றாகும் குறைக நிறை வுறவே
விடியு முதயபோல வருளுதயம் பெற்ற
வித்தகரோ டெக்கூடி விளையாட வாகும்
படிமுழுதும் விண்முழுதுந் தந்தாலுங் களியாப்
பாலருட னுன்மத்தர் பசாசர் குணம் வருமே. (தாயுமானவர்)

எஸ். அயோத்திராம்.

நாராயணதாஸர் உபன்யாஸம்.

ஸர்வாத்மஹம் ஸர்வஸமம், ஸச்சிதானந்த விக்ரஹம் |
ஸர்வாதாரம் ஸர்வபூரணம், ஸதா நாராயண குரும்பஜே ||

பரமபதம் :—(பரம—உத்க்ருஷ்டமான, பதம்—ஸ்தானம்) உத்க்ருஷ்டமான ஸ்தானமெதுவோ, அது 'பரமபதம்' ஆயின் அந்த 'பரமபதம்' எங்கேயிருக்கிறது என்கிற ப்ரஸ்னைக்கு 'ஸ்ரீ பகாவன்' வாக்யம்:— "தன்மனோ விலயம் யாதி தத்விஷ்ணோ பரமம் பதம்" அந்த 'மனம்' எங்கே விலய மடைகின்றதோ அது விஷ்ணுவின் பரமபதமாம்) என்றவாறு. (இது உத்தரகீதா)

மனோவிலயம் :—மனோவிலய (நாச) ம் என்றால், ஸ்வரூபத்தில் மனம் ஏகாக்ரதை யடைதலாம். மனோசஞ்சலம் நீங்குதலே ஸ்வரூபத்தில் ஏகாக்ரதை யடைத லெனப்படும். மனதிற்கும் ஸ்வரூபத்தி (ஆத்மாவி) ற்கும் பரஸ்பரம் (ஒன்றுக்கொன்று) சம்பந்த மிருத்தலால் இரண்டும் ஒன்றேயாம். அது அஞ்ஞானத்தால் பேதமாகக் தோன்றுகிறது. "பொன்போல விலங்குமனம் சஞ்சலத்தால் குரங்காம்" என்று உபநிடத வாக்யமிருப்பதால் மனதிற்கு ஆத்மாவும், ஆத்மாவுக்கு மனதும் அன்னியமென்று சொல்லவழியில்லை. ஆகலின், மனதிலேயே முக்தியிருக்கிறது அதாவது மனம் விலயமடைதலே முக்தி அல்லது பரமபதமாம். இதற்கு

'கடுவெளி' சித்தர் வாக்யமாவது:—

"மனமென்னும் மாடடங்கில் தாண்டவக்கோனே-முத்தி
வாய்த்த தென்றெண்ணடா தாண்டவக்கோனே" என்றும்,

வேமன்ன யோகிகள் :—"மனசலோனே முக்தி மரிமுக்தி லேதயா" (மனதினிடத்திலேயே முக்தி யிருக்கிறது. அதற்கன்னியமாக முக்தி யில்லவே யில்லை) என்றும் இன்னும்,

"மனமனமெங்குண்டு மாயையுமங்குண்டு
மனமன மெங்கில்லை மாயையு மங்கில்லை."

என்று ஆன்றோர் அருளி யுள்ளர்.

இவ்வாறு பல க்ரந்தங்களிலும் சொல்லி யிருப்பது காண்க.

கடவுள் :—'கடவுள்' என்றால், கடம் = தேகம், உள் = தேஹி (ஆத்மா) அஃதாவது:—தேகத்திற்குள் ளிருக்கும் 'பரமாத்மா' என அர்த்தமாகிறது. சரீரத்திற்குள் நித்யவாசஞ் செய்பவராகலின், அவருக்குக் 'கடவுள்' என்னும் நாமமுண்டாயிற்று. அக்கடவுளைத் தனக்குத்தானே தன்னுள் ளறிந்தவனே முக்தனாகின்றான். (ஸம்ஸார பந்தத்தினின்றும் விடுபடுகிறான்.) எவன் பிழைத்திருக்கும் பொழுதே முக்தனாகவில்லையோ அவன் காலசக்ரத்தி லகப்பட்டுப் பெரும் நாசத்தை யடைகின்றான்.

யோகாப்யாஸம் :—யோகம் = சேர்க்கை, அல்லது கூடுதல் என்றர்த்தம். என்றால், ஜீவாத்ம பரமாத்ம ஐக்யத்திற்குச் செய்யும் முயற்சியே யோகமெனப் படுகிறது. ஜீவாத்மா பரமாத்மாவின் ஐக்ய முண்டாவதற்கு யோகாப்யாஸம் இன்றி யமையாததா யிருக்கிறது. ஆகலின், யோக மப்யஸிக்கக் கருதிய முமுக்ஷுவானவன் (மோக்ஷமடைய இச்சைக்கொண்டவன்) யோகத்துக்கென்றமைக்கப்பட்ட ஏகாந்தமும் பரிசுத்தமுமான அறையில் சமமான விடத்தில் தர்ப்பாஸனம் (தர்ப்பைப் புல்லால் செய்தபாய்) பரப்பி, அதன்மேல் க்ருஷ்ணாஸனமாவது (மான்தோல்.) வியாக்ராஸனமாவது (புலித்தோல்) விரித்து, அதன் மேல் வெள்ளை வஸ்திரத்தை மடித்துப் போடவேண்டும். ஸமமான பூமியில் நெடுநேரம் உட்கார்ந்திருக்கும்பொருட்டு, மிருதுவான ஆஸனம் அமைக்கவேண்டும். அவ்வாஸனமானது அதிக உயரமும் தாழ்மையுமின்றி ஒழுங்காய் பரப்பப்படவேண்டும்.

குறிப்பு:—தர்ப்பாஸனம்-மோக்ஷமும், மான்றோல்-ஞானமும், புலித்தோல்-செல்வமும் வைராக்கியமு முண்டுபண்ணும், சித்ராஸனம் அல்லது ரத்னகம்பளம் - நன்மை - வெள்ளை வஸ்த்ரம் - தீமையகற்றும், ரத்ன கம்பள மகப்படாவிடின், சாதா கம்பளியும் அநுபவிக்கலாம். தோஷமில்லை. ஷெ எந்த ஆஸனத்தை அமைப்பினும் அவசியம் வெள்ளை வஸ்த்ரம் மேலே மடித்துப்போட்டுட்காருதல் யுக்தம். இதனால் சீதோஷ்ணம் ஸமமா யிருக்கும். அதன் மேல் நீண்டகாலம் தேகமசைவின்றி யிருக்கும் பொருட்டு, அங்கவாதனஞ் சேர்த்தல் வேண்டும். (தேகமசைவின்றி அதிகநேரம் வீற்றிருப்பதால் வாயுவேகம் சிறிது சிறிதாய்க் குறையும். அதனால் மனோசாந்தி கிடைக்கும்.) அதாவது:— ஷெ புலியாதனத்தின் மீது உத்தா முகமாய் சித்தாஸனமாவது, பத்மாஸனமாவது விதிப்படி செவ்வையாய் சேர்த்துட்கார்ந்து முது கெலும்பு கோணலின்றி உடம்பு, கண்டம், தலைமுதலிய அங்கங்களை நெடுநேரம் அசையாமல் ஸ்தம்பம் போல் நேரொக்குமாறு செய்து, திக்குகளைப் பாராமல் மனம் ஏகாக்ரசித்தத்தை யடைவதற்காக தனது மூக்கு நுனியில் பார்வையை மனதோடு அசையாமல் நிறுத்தி, என்றால், — இருவிழியும் ஒரு விழியாகிய மனதை ஜகமுகத்தி னின்றும் அகமுகமாகத் திருப்பி, குருவாக்யப் பிரகாரம் ஞானஸ்தான மென்னும் நாஸாக்ரம் அல்லது நாஸிகாக்ரத்தைப் பார்ப்பதுபோல் ஸ்திரமா யிருந்து கொண்டு.

'ஸ்ரீ உத்தரகீதா' வசனப்படி,— "ஆகாஸமத்தியில் ஆத்மாவைச் செய், ஆத்ம மத்தியில் ஆகாஸத்தைச் செய். ஆத்மாவை ஆகாஸ மயமாகச் செய்து, அன்னியத்தைக் கொஞ்சமாகிலும் சிந்திக்கக் கூடாது." இவ்வாறு, ஸதா 'சிதம்

பரத்திலேயே (சித்+அம்பரம்=உள்ளமாகிய ஆகாயம்) வாசஞ் செய்பவனாய் உள்ளது விளங்குகிற பரியந்தம் யோகசாதனை செய்துவந்தால்துக்க 'துக்க நிவர்த்தியும் ஆனந்த ப்ராப்தியும்' லபிக்கும். இதனால், ஸ்ரீமந் நாராயண பரமாத்மாவின் வாசஸ்தான மாகிய 'பரமபதம்' ப்ராப்தமாகும். இது சத்தியம்.

யோகாப்யாஸ கால நிர்ணயம் :—யோக மப்யசிப்பதற்குச் சாந்தியான வேளையே சிறந்தது. அருணோதயத்திற்கு முன்னும் பின்னுமாக ஒரு யாம நேரமும், அவ்வாறே சூர்யாஸ்தமன மாவதற்கு முன்னும் பின்னுமாக ஒரு யாம நேரமும் சாந்தியாயுள்ள சமயம். இவ்விரண்டு காலங்களிலும் நமது ஹ்ருதயம் பரிசுத்தமா யிருப்பதால் மனம் மிகவும் சாந்தத்தன்மையடைந்து, அதனால் புத்தி அதிகமாய்த் தெளிவாகி உற்சாகம்மேலிடுகிறது. இவ்விரண்டு வேளைகளிலும் தனது ஸக்தியானுசாரம் சாதனை புரிந்து வரவேண்டும் அதாவது முதலில் ஆஸனமும் அதன்பின் ப்ராணயாமமும் விதிப்படி அப்யஸிக்கப் படவேண்டும். மத்யானத்திலும் அர்த்தராத்ரியிலும் த்யானம் செய்யவேண்டும் என்பது குரு வாக்கியம். இந்த அப்யாஸமானது தினேதினே விர்த்தியாய்க் கொண்டுவரக் கூடியமட்டும் பிரயத்னம் செய்பவன் மநுஷ்யன். நல்ல ப்ரஹ்மசர்யமும் நியதமான வுணவும், ஜாக்ரதையும், ஸாவதானமு முடையவனாய் சுருதி - யுத்தியை ஆதாரமாகக்கொண்டு, குருவாக்யத்தில் நம்பிக்கைவைத்துச் சுறு சுறுப்போடும் யோகமப்யஸிக்கும் மாணாக்கன் ஒரு ஸம்வத்ஸரத்திற்குமேல் யோகஸித்தியைப் பெறுகிறான். மந்தபுத்தியை யுடைய சிடனுக்கு பன்னிரண்டு வருட மப்யஸித்தால் தான் ஞானோதய முண்டாகும்.

அப்யாஸத்திற்குத் தகாத விடங்கள் :—ஜனசஞ்சாரமுள்ள விடங்களிலும், துர்ச்சனர்கள் வசிக்குமிடங்களிலும், மேடு பள்ளமானவிடங்களிலும், ஈரமான தரையிலும், செடிகொடி மரம் மட்டைகள் அழுகி துர்நாற்றம் வீசுமிடங்களிலும், ஆடுமாடுகள் கட்டுந்தரைக் கருகிலும், மலஜலவிசர்ஜனம் செய்யப்பட்ட இடம், சுடுகாடு முதலான விடங்களிலும், மனம் பிடிக்காத விடங்களிலும் சாதனை செய்யலாகாது. தவிர, கல், மணல், வெறுந்தரை கோரைப்பாய், அறுபட்டபலகை, பச்சிலை முதலிய நிஷேதிக்கப்பட்டவைகளின்மீதமர்ந்து எந்த கார்யமுஞ் செய்வதடாது. (கல்-வியாதி, மணல்-நன்மையில்லை, வெறுந்தரை சிதோஷ்ண முண்டாம், கோரைப்பாய், அறுபட்ட பலகை இதுபோன்றவைகள் - தீமையை விளைவிக்கும், பச்சிலை - மனநடுக்கம் இன்னும் மற்றவைகளை யுக்தியால் அறிந்துகொள்க. சுருதியாதிகளில் விதிக்கப்படாத ஆஸனங்களை மறந்தும் உபயோகிக்கக்கூடாது.) மேலும், ஈ, கொசு, எறும்பு, பல்லி, பாச்சை, தேள், பாம்பு முதலிய துஷ்டப் பிராணிகள் வசிக்குமிடங்களிலும், மைதானங்களிலும், இடம் - பொருள் - ஏவல் முதலிய சுகவசதிகளில்லாத விடங்களிலும், அவ்வாறே ஆலயம் தீர்த்தம் பெரியோர் முதலியவைகளில்லாதவர்களிலும் யோகசாதனை செய்யத் துணிவது யுக்தமன்று. அப்படியொருகால் செய்தாலும் ப்ரதமாப்யாஸிகளின் எண்ணம் நிறைவேறாது இடையிடையே அநேக விக்னங்களேற்பட்டுச் சாதனங் கெடுவதுமன்றி, நிராதரவையு முண்டு பண்ணிவிடும். ஆதலின், எப்போதும் ஏகாந்தமும், பரிசுத்தமும், மனோஹாரமும், யோகத்திற்கு வேண்டிய ஸர்வஸாமக்ரியைகளும் அமைந்துள்ளதுமான ஸ்தானங்கலிருந்தே ஞான ஸாதனம் செய்யவேண்டும். அப்படி விடா முயற்சியுடன் அநுஷ்டித்துவருபவன் 'ப்ரஹ்மஜ்ஞானி'யாவது திண்ணம். ஹரிः ஓம் தத் ஸத்.

(தொடரும்.)

A. அர்த்தநாரி சர்மா பனமரத்துப்பட்டி, சேலம்.

சிவகாருண்யம்

சிவகாருணியமென்பது, ஓர் சொற்றொடர். இது, சீவ + காருணியம் எனப் பிரிவுபெற்று சீவர்களிடத்து அருள், தயவு, இரக்கம், கருணை எனப் பொருள் படும். ஓரறிவு பெற்ற புல்பூண்டு முதல் ஆறறிவு ஈறாகவுள்ள மக்களீறாய எல்லா சீவர்களையும் கருணையங்கடலாகிய எம்பெருமான் படைத்தருளின னென்பதில் ஐயமென்னை. இச்சீவர்களுள் நன்மை தீமைகளைப் பகுத்துணரும் ஆறறிவுபெற்ற மக்களே இக்காருணிய வொழுக்கத்திற் குடையராவர். மற்றவை களோ, பகுத்தறியும் சக்தி அமையாதுபற்றி அவைகளை நாம் சிந்திக்கும் பாடில்லை. சிவகாருணிய குணமோ, மானிடர்க்கே யுரித்தாகும் ஓர் அரும் பெரும் பொருளாம். இப்பெரும்பொருளை யடையாத மாந்தர் ஈசன் அருளை எங்ஙனம் பெறுவர். சீவர்களெல்லாம் ஈசனால் படைத்தமைபற்றி, எல்லோரும் அவர்க்குரிய மக்களேயாவர். இம்மக்களுள் ஒருவர் வருந்தும்போது மற்றவர் கண்டு மனம் உருகாமல் ஆனந்தங்கொண்டாடுங் கால் பிதாவாகிய எம்பெருமான் சகிப்பரோ, அந்தோ, சகியார். அன்பே யுருவாக பெற்ற ஐயன் மனவுருக்க மில்லாத மாந்தருக்கு திருவருளை அளியாதுவிடுத்தல் நீதியன்றோ. மூத்தான் பாலோடுண்பதும் இளையான் பசியோடிருப்பதும் தாய்க்கு ஒன்றாகுமா? ஆகவே, சீவர்களிடத்து பசி, பிணி, கொலை முதலான துன்பம் தென்படுங்கால் அவைகளை நிவர்த்திக்க மனமுருகி இயன்றளவுசெய்வதே சிவகாருணிய மெனப் படும்.

'பசியினாலும் கொலையினாலும் வருந்துன்பத்தை நீக்குதலே சீவகாருண்யத் திற்கு முக்கிய இலட்சியமென்றும் ஒரு சீவன் பசியினால் சொல்லப்படு மென் பதை யறிந்து காருணியத்தால் பசியை நீக்கி யுயிர்பிழைக்கும்படி செய்பவர் வேறுவகையால் உயிர்க் கொலைநேரிட்டா லதற்கிரங்கி யந்தக் கொலையால் வருந் துன்பத்தை நிவர்த்திசெய்யாம லிரார்களென்றும்' திருவருட்பாவில் பலவாறு வலியுறுத்தல்பற்றி சீவர்களுக்கேற்படும் பசித்தீயைத் தணிக்கத் தொடங்குவதே சிவகாருணிய குணம்பெற முயல்வோர் முன்னறிவாம். எறும்பு முதல் மக்க ளீறாய எல்லா வுயிர்களும் இப்பூவுலகின் கண் தோன்றிய கணமே பசியினாலே தான் துன்புறுகின்றன. இழிகுணங்கள் சிறிதுமறியாத குழவிகளும் பிறந்தக் கால், காச், காச் என அழுவதும் இப்பசித்தீயாலன்றோ உணவூட்டி அப்பசி நோய் தணிவுற உடனே அதனதன்பால் இன்பம் மேலிடுகின்றதே. ஆகவே, சீவர்களுக்கு சர்வேசவரன் திருவுள்ளம் பற்றி முதலாக அமைத்துள்ளதும் இப் பசித்துயரேயாம். பசியினால்வருந்தும் ஒருவனுக்கு அன்னமளித்து மகிழ்விக்கும் மற்றவன் ஏழையேனும் அவனை, 'மகாராசப்பிரபு' எனவே அழைக்கிறான். போதுமான செல்வத்தையோ, ஏனை எவற்றையோ ஒருவனுக் களித்தாலும் அவனது பசித்தீயை ஆற்றுவதுபோல அவனுக்கு மகிழ்வளிக்காது. மைடாஸ் என்பவர் தான் தொடுவதெல்லாம் தங்கமாகபெற்றும், பின் தன் பசிநோயைத் தணிக்க வழியற்று பரிதபித்ததும் அறியாததோ. கொடும்பசியினாலேயே எல்லா சீவராசிகளின் தேகமும் பாழ்பட்டு அழிதல்பற்றி மனம் முதலான காரணேந்திரி யங்களும் அதன்வழிசார்ந் தழிவடைய முறையே, ஒருவன் பாலுள்ள எவ்வித நற்குணங்களும் மாய்ந்துபோகின்றன. ஆனதுபற்றியே நம் ஔவை மூதாட்டி யாரும்—

மானங் குலங்கல்வி வண்மை யறிவுடைமை
தானந் தவமுயற்சி தாளாண்மை—தேனின்
கசிவந்த சொல்லியர்மேற் காமுறுதல் பத்தும்
பசிவந் திடப் பறந்து போம்—என்று கூறியுள்ளார்.

ஆகவே இப்பெருங் கொடியநோயை நம்மான்ம வுருக்கத்தால் மாற்றிடில் அந்நோயால் வருந்தும் சீவர்கள் அகமுக மகிழ்ச்சிபொங்கி பொலிவுற்றிருப்பர்.

இதனையே வள்ளலார் அவர்களும் நம்மை நல்வழிப்படுத்த சீவகாருணிய வொழுக்கத்திற்கு முதற்பாடமாக்கினர்கள். பட்டினத்தடிகளும் ‘பசித்தோர் முகம்பார்’ என்றனர். வறியவனானாலென்ன, செல்வனானாலென்ன, தன்னாலியன்றளவு பசித்தோர்க் கிட்டுண்பதே அருளெனும் குணத்திற் கறிகுறியாம். இக்குறிப்பினையே ‘விருந்தினர், மூத்தோர், பசு, சிறைபிள்ளை, இவர்க் கடன் கொடுத்தலா னுண்ணாரேயென்றும் ஒழுக்கம் பிழையாதவர்’ என்று கூறியுள்ளதும். இவ்வருமை குணம் பெறாதுவாழ்ந்திடும் மாந்தர் ஈசன் திருவடி நிழலையடைவதெங்ஙனம் ‘அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருப்பாரே’ என்ற திருவாக்கும் அன்பும் இன்பமும் உடையவர்களே ஈசனாய் விளங்குவர் என்பதைப் புகட்டுகின்றதன்றோ. இது நிற்க.

கொல்லாமை யென்பதும் சீவகாருணியத்திற்கு முன்னிலைப்பட்டதே யாகும். புலி கடுவா முதலிய காட்டுமிருகங்கள் ஆடு மாடுகளைப் பிடித்துத் தின்பதும், பறவை தவளை முதலியன தம்மிலும் சிறிய வுயிர்களைத் தின்பதும், வழக்கமேபோல் மானிடராகிய நாமும் சீவப்பிராணிகளைக்கொன்று தின்பதானால் நமக்கும் அவைகட்கும் பேதமென்னை? காரணம்பற்றி ஒருவன் நம்மை யடித்தாலும் நாம் எவ்வளவு மனத்துயரடைகின்றோம். இதனைச் சிந்தியாது, நன்மை தீமை யறியாத சீவப்பிராணிகள் யாதொரு தீங்கும் செய்யாதிருக்க, நாவின் ருசிக்கோ, தேகப்பலத்தினுக்கோ, ஏனை மருந்தினுக்கோ, என பலவாறு பேசி அவைகளைக்கொல்வதும் தின்பதும் அவைகளைக் கண்ணுறும் பிதாவாகிய முழுமுதற் கடவுளுக் கொப்புமோ கொல்லாவிரதம் பூண்டவன் எல்லாத்தருமமும் செய்தவன் போன்றாம்.

தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் கருதற்க தான்பிறிதோ
ரின்னுயிர் நீக்கும் வினை. (குறள்)

தன்னுயிருக்கு கெடுதிநேர்ந்தாலும் பிறவுயிரைக் கொல்லலாகாது என்ற வேதவாக்கியமும் தவிர்த்து, நோயாளிகள் சிலர், பலவித பட்சிகள் முதலியவற்றை நன்றென நினைத்து வதைத்து பாழ்நரகில் வீழ்கின்றனர். அந்நோய் சாந்தியானாலும் சீவவதையினால் அப்படியானதல்ல வென்பதும் அதோடுசாரும் ஏனைமருந்துகளினால் மாத்திரமென்பதும் தெற்றெனச் சொல்லலாம். அன்றேல், வேறுமருந்துகளு மில்லாமலில்லை. சுருங்கச்சொல்லுமிடத்து நம்மால் சீவர்களுக்கு ஏற்படும் எவ்விததுன்பமும் பெரிய பாவமேயாம். இதனையே,

கொன்றான் கொலையை யுடம்பட்டான் கோடாது
கொன்றதனைக் கொண்டான் கொழிக்குங்காற்—கொன்றதனை
யட்டா னடவுண்டா னைவரினு மேலுளவாக்
கட்டெறிந்த பாவங் கருது—என்ற பாவால் நன்குணர்க.

ஆங்காங்கு நடைபெறும் “அம்மன் கொடை’களி லெல்லாம் சீவப்பிராணிகளைப் பலியிட்டு மகிழ்வுறுகின்ற பாமரஜனங்களும் மிகுதியாகவே யிருக்கின்றனர்.

இக்கொடுஞ்செயல் சில சைவவேளாளரும் கைப்பற்றுகின்றன ராயின் மற்றவரைப் பழியுரைப்பதேன். தொன்றுதொட்ட வழக்கமென கூறுகின்றார். அந்தோ பரிதாபம். ‘தொன்மையவாம் எனும் எவையும் நன்றாகா, இன்று தோன்றியவாம் எனும் எவையும் தீதாகா’ என்றுரைத்துளது யாதுபற்றியோ என அவரறியார்போலும்.

"கொல்லா விரதமொன்று கொண்டவரே நல்லோர்மற்
றல்லாதார் யாரோ வறியேன் பராபரமே"

என்ற ஞானியுரையும் நன்குணரத் தக்கதேயாம். அன்பர்களே! இன்பப் பொருளை விளக்கும் சிவமெனும் அடியாகப் பிறந்த சைவம் எனும் பேரினைப் பூண்பதினு லென்பலன். உயர்குலத்தில் பிறந்தோம் என்பதினு லென்பலன். ஒழுக்கம் உயர்குலமாம். இதனையே தெய்வப்புலமை திருவள்ளுவரும்,

"ஒழுக்க முடைமை குடிமை யிழுக்க
மிழிந்த பிறப்பாய் விடும்"—என்றருளியுள்ளார். ஆனதுபற்றி,

குலபேதம் மதபேதமின்றி எல்லா மானிடர்களும் சீவர்களிடத்து இரக்கமும் அன்புமுடையவரா யிருத்தல்வேண்டுமென்பதே ஆதிகற்பனை. இதனைக் கைப் பற்றும் மாந்தர் இம்மையில் இன்பம்பெருகி வாழ்தலோடு மறுமையிலும் இறைவன் பேரின்பத்தையடைந்து என்று மழியா ஆனந்தமெய்துவர்.

ஆகவே, அருமைச் சகோதரர்களே! வள்ளலார் அவர்கள் முதுமொழியை நன்குணர்ந்து சீவகாருணியத்திற்கு முக்கிய இலட்சியமாகிற, பசியினாலும் கொலையினாலும் வருந்துன்பந்தவிர்த்து "எவ்வுயிரும் என்னுயிர்போ லெண்ணி இரங்கவும்நின்—தெய்வ அருட்கருணை செய்யாய்பராபரமே" என்ற பாமாலையை நினைந்து, நம்பால் தென்படும் சிற்சில குறைகளை நல்வழிப்படுத்தி சீவகாருணிய வொழுக்கமேலிட்டு என்றுமழியா பேரின்பமடைந் துய்யுமாறு நம் சைவசமயா சாரிகள் வேதமொழிப்படி இப்பிறவிக் கடலைக் கடப்போமாக.

குலமும் ஒன்றே குடியும் ஒன்றே
இறப்பும் ஒன்றே பிறப்பும் ஒன்றே
வழிபடு தெய்வமும் ஒன்றே யாதலால்
முன்னோ ருரைத்த மொழி தவறாமல்
எந்நா ளாயினும் இரப்பவர்க் கிட்டு
புலையுங் கொலையுங் களவுந் தவிர்த்து
நிலைபெற அறத்தின் நிற்பதை யறிந்து
ஆணும் பெண்ணும் அல்லதை யுணர்ந்து
பேணி யுரைப்பது பிழையெனப் படாது
சிறப்புஞ் சீலமு மல்லது
பிறப்பு நலந்தருமோ பேதையீரே. (கபிலரகவல்)

என். அகஸ்திலிங்கப் பிள்ளை, ஆலவாய்மொழி.

தாய்ப்பாஷை.

ஐயா,

சென்ற மாதம் பத்திரிகையிலே "தாய்ப்பாஷை" என்ற விஷயத்தையும் அதற்கு தாங்கள் எழுதிய குறிப்புரையையுங்கண்டு மிகவுங் கவன்ற மனத்தனாய் இதை எழுதுகின்றனன். நந்தமிழ் மாது முற்காலத் திருந்த நிலையையும் இப்போ இருக்குஞ் சீரையும் ஊன்றி நோக்குங்கால் இன்னுஞ் சில காலத்தின் பின் தமிழ் மணம் தானும் வீசாது போய்விடுங்கொ லெனத்தாக்கப் படவேண் டிக் கிடக்கின்றது. அனாதி தொட்டுள்ளதாய் சச்சிதானந்த சொரூபியான சிவ பிரானாற்றரப் பட்டதாய், இனிமை யுடையதாய், பிறவியாகிய பெருங் கடலி னிடத்திருந்து தூக்கிச் சிவானந்தப் பெருவாழ்வாகிய முத்திக் கரையை யடை யச்செய்யும் முதன்மை வாய்ந்த சாஸ்திரங்களை யுடையதான நந்தமிழ்ப் பாஷை யைக்கல்லாது, பூரணமில்லாததாய், இடையிற்றோன்றியதாய், அன்னியபாஷை

யாய், சான்வயிற்றை வளர்க்கத் தற்போது வேண்டப் பட்டதாய், காதிற்கு காதின்னியமான ஓர் பிறபாஷையை நாங்கற்றல் எம்மையீன்றாள் ஒருவ ளிருக்க அயலே செல்லும் அன்னியமாது ஒருத்தியைத் தன்னன்னையெனக் கூறும் ஓர் மௌடீகனின் செயலையொத்த தன்றோ. அந்தோ! பாவம்!! எஞ் செந்தமிழ் மாது முன்னிருந்த நிலையென்ன? செந்தமிழ்ப் புலவர்கட்கு முன் னிருந்த சங்கையென்ன? அரியாசனத்தமரும் அரசினரும் வித்துவ சிரோன் மணிகளைச் சிவிகைகளின் மேலேற்றித் தாமே தண்டு தாங்கிச் சென்றனரென் றால் நாமா அவரின் பெருமையை எடுத்துரைக்க வல்லவர்! சந்தனப் பொதியத் தவமுனிவனுக்குச் சங்கப் புலவனாகிய சண்முகக் கடவுள் தா, அம் முனிவர் பிரான் தமது திருமடியிலே வைத்துச் சீராட்டி ஆவின்பாலொடு ஆலைக் கரும் பின் சாற்றையும் அறுகால் தொகுத்த சுவை நறவுடன் முக்கனிபிழிந்த தேனும் ஊற்றி, அடுதொழின் முற்றிய கைவலா னொருவன் அளவளாய முடித்த தெளிசுவைப் பாகோ, (இப்பாகும் உண்டுழிச் சுவைத்துக் கேட்டுழியின் மையில்) அன்றி வேறு யாதென உவமை கூறவொண்ணாத இனிமையான மொழிபயிற்றி முச்சங்கத் தொட்டிலி லேற்றிவிட எம் தமிழ்மாது அனந் தம்புலவர் திருமடியில் நடைபழகி இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழ் மணிமுடிசூட்டி நஞ்சைவசமய விருத்தி குன்றுங்கால் அதனை நன்னெறிக்க ணுய்ப்பான் அவதரித்த சமயகுரவர்களில் ஒருமூவரின் தேவாரமே ஆரமாக வணிந்த அடியார்க்கெளியன் ஆணிச்செம்பொனம்பலவன் எழுதமணிவாசகப் பிரான் மொழிந்த தேனூற்றெழுகும் நானூறு பாக்களாலாய மாவயிடூரியக் கோவையுடன் இளங்கோவடிகளியற்றிய சிலம்பும் இன்னும் பல பூஷணங்களை யுந்தாங்கி, சேரசோழபாண்டியரென்னும் மூவேந்தரும் பரவ மற்றைய பாஷைக ளாகியசேடியர்கள் பக்கத்தேயிருக்கத் தன்னரசு நடாத்தினள். அரசியல் நடத்தி யதுமன்றி அளவிடா வற்புதங்களுஞ் செய்தனள். எம் தமிழ் பாஷையின் அற்புதங்கள் வேறெந்தப் பாஷையில் விளங்குகின்றன. ஆனால் தற்கால நிலை யென்ன! தன்னை ஆதரித்த மூவேந்தருமின்றி தன்னை மடியின்மீது வைத் துப்போற்றும் புலவ சிகாமணிகளுங் குறைந்து எவ்விடம் சென்றாலும் "ஏ" "பீ" "ஸீ" "டீ" என்று வெருட்டுபவர்களே யல்லாது தன்னை யாதரிப்பார் யாரு மின்றி அழுக்கடைந்த மாணிக்கம்போல் கிடக்கின்றனள். தற்காலம் தமிழ் பாஷையைக் கற்ற மிகச்சிலரையேனுங் கனம்பண்ணுவார் யாருமில்லை ஆத லினாலன்றோ ஒருவர் "அடகெடுவாய் பலதொழிலுமிருக்க கல்வி அதிகம் என்றே படித்துவிட்டோம்" எனப் புலம்பினார்.

செந்நாப்போதார் புகன்ற தேவாமிர்தத்தையொத்த திருக்குறளையேனும், மூதாட்டியாகிய ஒளவையா ரருளிச்செய்த சிரோரத்தினங்களாய நீதிநூல்களை யேனும் வேறு எப்பாஷையிற் காணலாம். எம் தமிழ்பாஷையைக் கற்று அதில் அதிக பாண்டித்தியம் அடைந்தால் சீவனஞ்செய்ய வியலாதா? ஆங்கில பாஷையும் அரசும் வருமுன்னிருந்த நம்முன்னோர் சீவனஞ்செய்யாதுவாளா விருந்து மடிந்தனரோ? எம்முன்னோர் தன் சிறுவயதிற்படித்த நீதிநூல்களில் ஒன்றையாவது தற்காலத்துச் சிறுவர் அறிந்திருக்கின்றார்களா? இளவயதிலே நீதிநூல்களை நம் சமய ஆசாரங்களுக் கிணங்க பள்ளிக்கூடங்களிலே கற்று வந்ததாலன்றோ எம் முன்னோர் கடவுட் பக்தியிலும், சமய அறிவினும் தேச ஆரோக்கியத்திலும் சிறந்து விளங்கினர். எம் தமிழ்மாதின் நிலையைக் கண்டு அனுதாபங்கொண்டு அறிவானுயர்ந்த மேதாவிகளின் செவியில் தன் இனிய மழலையால் அத்தமிழ்மாதின் குறைதனை நிவர்த்திக்கவேண்டுமென அடிக்கடி ஓதிவரும் எமது இளங்கன்னியான "ஆனந்தபோதினி" நீடுழிவாழவும்

அந்நங்கையின் எண்ணம் சித்தியெய்தவும் எல்லாம்வல்ல சிவபிரான் திருவருள் புரியவென அவன் பொன்வந்த சேவடிகளை அனுதினம் துதிக்கின்றேன்.

க. வேலுபிள்ளை, அழகொல்லை.

61-ம் பக்கத்தில் கர்மயோக சம்பந்தமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கும் குறிப்பின் தொடர்ச்சி.

எவ்வாறெனின்:—

இந்திரியங்களைக் கொண்டு சீவன் கருமம்செய்கிறது. நான் செய்கிறேன் நான் செய்தேன் என்றும், இதனால் வரும் பாபபுண்ணியத்தையும் தான் அனுபவிப்பதாகவும் கருதுகிறது அப்படிக்கின்றி இந்திரியங்கள் செய்வதெனின் அவை ஜடம் ஆதலால் செய்யா—மேலும் அவை செய்த கன்மங்களுக்குச் சீவன் அனுபவிப்பானேன். ஒருபோதும் ஒவ்வாது. இதுசுலபமாய் யாவரும் ஒப்பிக் கொள்ளவேண்டிய நியாயமே – இது சங்கரருக்குத் தெரியாமற் போய்விட்டதென்று யார் நினைக்கக்கூடும் ?

மற்றபடி யவர் கூறிய தென்னெனின்:—

மேற்கண்டவாறு கன்மத்தைச் செய்யும் ஜீவன் தன் உண்மை நிலையை மறந்து மாயையிற்சிக்கிய படியால் அப்படிச் செய்து பிறப்பிறப்பில் சிக்கி யுழல்கிறது. அது தன் நிலைமையை மறந்ததே மூல அஞ்ஞானமாகும்.

"பிரமமாந் தனைமறந்த பேதைமையே யஞ்ஞானம்

................................" (கைவல்யம்.)

ஆகையால், "பாராதி பூதம் நீ யல்லை—யுன்னிப் பார்இந்திரியம் கரணநீ யல்லை யாரா யுணர்வு நீ யென்றான்........." (தாயுமானவர்) என்றபடி நீ அறி... அதாவது ஆன்மா, உன் தொழில் சாக்ஷி மாத்திரமா யிருப்பதே யன்றி வேறில்லை நீ அசையாது ஒரு கருமமுமின்றி ஆனந்தமா யிருக்க வேண்டியவன். உன் நிலைமையை மறந்துத் தவிக்கிறாய் "உன்னை நீ யறிவாயாகில் உனக்கொரு கேடுமில்லை" என்ற உபதேசவாக்கியப்படி ஆன்மாவின் உண்மை நிலையைக் கூறினவரே யன்றி, சீவன் கர்மம் செய்வதில்லை யென்று கூறியதல்ல, இவ்வாறு கூறுவதாலேயே ஆன்மா சீவபாவத்தை விட்டொழித்து தன் சுய தரிசனத்தைக் கண்டு கைவல்ய மடைய வழியுண்டாகிறது. இவ்வாறு ஏககாலத்தில் மனதையொழித்துச் சாட்சி மாத்திரமாய் நின்று ஆத்மதரிசனம் பெறமுடியாமல் மனதோடு சேர்ந்து கன்மம் செய்துகொண்டிருப்போர்க்கே, துர்க்கருமத்தை விட்டு சத்கருமத்தைப் பலாபேட்சை யின்றி செய்யென்று கன்மயோகம் கூற வந்ததே யன்றி, கன்மயோகமே செய்யவேண்டுமென்ற கட்டாய மில்லை.

பத்திராசிரியர்.

உபாத்திமார்களும் அதிகாரிகளும்

அதமம் சேவகாவிர்த்தி என்பதை நமது 'ஆனந்தபோதினி' யில் மாணவ பக்கங்களிலும் தொழில்—தொழிலாளர் விஷயத்திலும் நன்கு தெரிவித்திருப்பினும், உபாத்திமைத் தொழில் சேவகாவிர்த்தியல்லாதிருந்த காலம்போய், ... போது சேவகாவிர்த்தியாகவே நடைபெறுகின்றது. இவ்வுத்தியோகத்தில் இவர்கள்படுங் கஷ்டங்களும் சிரமங்களும் இவ்வளவென்று சொல்ல முடியாதாயினும் இதற்குமுன் நமது போதினியில் மகா-ா-ா-ஸ்ரீ அரணி-குப்புசாமி முதலியாரவர்களும் ஏனையோர்களும் இயம்பி இருப்பினும், எனது அனுபோகத்தில்

அறிந்துள்ளதும் அனுபவித்துள்ளதுமான இரண்டொரு விஷயங்களை இயம்பினால், நமது ஆனந்தபோதினிக்குச் சந்தாதாரர்களாயுள்ள பல்லாயிரம் பேர்களில், இவ்வுத்தியோகத்தில் மதிப்பும் கௌரவமும் வைத்துள்ள அதிகாரிகளும், அதிகாரிகள் அல்லாதாரும் கவனித்து தேசத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு அத்தியாவசியமான ஆரம்பக்கல்வி ஆசிரியர்களின் முற்காலத்திய நிலைமையை நிலைநிறுத்தவும், தற்காலத்திய தாறுமாறான விஷயங்களைப் புறத்தே ஒதுக்கவும் முன் வருவார்களெனவும் எண்ணியே எழுதலானேன்.

உபாத்திமார்களுக்கோ தம் சாப்பாட்டுக்கே போதாத சொற்ப சம்பளம் கிடைக்கிறது. இந்தப் போதாத சம்பளமும் 3-4-மாதங்களுக்கு ஒருமாத சம்பளமாகக் கிடைக்கிறது. இதற்கு யாதொரு பரிகாரமுங் கிடையாதென்னலாம். கவனிப்பாரில்லை. 10—8—18-ல் நடந்த திருவாய்பூர் (S.I.Ry.) உபாத்திமைச் சங்கத்தின் அங்கத்தினர்களாகிய உபாத்திமார்கள் இதுவிஷயமாய் திருச்சினாப்பள்ளிஜில்லா போர்டு பிரசிடெண்டவர்களுக்கும், தாலூகாபோர்டு பிரசிடெண்டு அவர்களுக்கும் அனுப்பிக்கொண்டிருக்கும் விண்ணப்பத்தையும் இதன்கீழ் குறிப்பிடுகிறேன்.

‘ஏழை எலிமெண்டரி உபாத்திமார்களாகிய எங்களுடைய சம்பளபில்லானது, கனம் ஸப் அஸிஸ்டெண்டு இன்ஸ்பெக்டர் அவர்களிடமிருந்து போய்க் கொண்டிருந்தபோதோ, சம்பளம் காலதாமதமாய்க் கிடக்கிறதென்று உபாத்திமார்களே பில் தயாரித்து நேரே தாலூகா போர்டுக்கு அனுப்பும்படி செய்தீர்கள்.’

சமீபத்தில் தாலூகாவாக ஏற்படுத்தப்பட்ட சமயபுரத்தோடு சேர்க்கப்பட்ட சிலபாடசாலைகள், திருச்சிதாலூகா போர்டோடு சேர்ந்திருந்தபோதோ, சம்பளம் காலாகாலத்தில் கிடைத்துவந்ததானது, எங்களுக்கு மிக்க சௌகரியமாயிருந்தது.

சமயபுரந்தாலுகாவோடு, திருச்சிதாலுகாவிலுள்ள சிலபாடசாலைகள் சேர்ந்த பிறகும், திருச்சிதாலுகாபோர்டில் குறைந்த பிறகுமான தற்போதோ, 3-4-மாதங்களுக்குப்பிறகு ஒருமாத சம்பளம் கிடைத்து வருகிறது.

இந்தப் பஞ்சகாலத்தில், இந்த சொற்ப சம்பளமும் ஜீவனத்திற்குப் போதாதென்பதும், நாட் சென்று கிடைப்பதால்,

‘மானங் குலங்கல்வி வண்மை பொருளுடைமை
தானந் தவமுயற்சி தாளாண்மை—தேனின்
கசிவந்த சொல்லியர்மேல் காமுறுதல் பத்தும்
பசிவந்திடப் பறந்து போம்’

ஆதலால், பசியோடு போதிக்கும் போதனையானது பயன்தராதென்பதும் தங்களுக்குத் தெரிந்ததே.

உபாத்திமார்களை அடிக்கொருதரம் மாற்றுவதிலிருந்தும், அயலூராரென்பதிலிருந்தும் கிராமங்களிலுங்கூட கடன் கேட்பதும் கிடைப்பதும் கஷ்டமாயிருக்கிறது. சென்னை, பிரஸிடென்ஸிகாலேஜ் பிரதம தமிழ்ப்பண்டிதராகிய, கனம். மகா மகோபாத்தியாயர் பிரம்மஸ்ரீ வே. சாமிநாதய்யரவர்களால் பிரசுரமாகும் ‘விவேகசிந்தாமணி’யின் அபிப்பிராயப்படி உபாத்தியாயர்களை, அவரவர்களின் சொந்த ஊர்களிலேயாவது, சொந்த ஊர்களுக்குச் சமீபத்திலுள்ள ஊர்களிலாவது அவரவர்களுக்குச் சௌகரியமான ஊர்களிலாவது, நியமித்தால் காலதாமதமாய் சம்பளம் வரினும் ஒருவாறு கஷ்டந் தோன்றாதிருக்கும்.

ஆகவே, எங்கள் சம்பளமானது, அடுத்தமாதம் 15-தேதிக்குள்ளாவது கிடைக்கும்படியான ஏற்பாட்டை (சௌகரியத்தை)ச் செய்துகொடுக்கும்படியாய்க்கோருகின்றோம்." என்பதே.

உபாத்திமார்கள் கற்றறிமூடர் என்று சிலர் கூறுவதற்கிணங்க இவர்கள், "இப்படிச் செய்யுங்கள்! அப்படிச் செய்யுங்கள்" எனப் பலருக்கும் புத்தி புகட்டுவார்களே யொழிய, தங்கள் குறைகளைத் தங்கள் சங்கத்தின் மூலமாகவாவது எடுத்துச்சொல்லி, நிவர்த்தித்துக்கொள்ள முன்வருகின்றார்களில்லை. இவர்கள், உலகத்திய எந்தவியவகாரங்களிலும் சம்மந்தப்பட்டு, யாருக்கும் உதவி செய்யவும்—சொல்லவும் முன்வராமலிருப்பதுமில்லை. தம காரியங்களிலோ, 'எல்லோருக்கும் சொல்லுமாம் பல்லி தானே விழுமாம் காடிப்பானையில்' என்பதற்கிணங்கவும், இத்தொழிலைப்பற்றி வேறு பலர் கூறும் வசைமொழிகளுக்கும் இணங்கியவர்களே! என்னே இவர்களின் மதியீனம்! பலர் இவர்களைக் குரும்பாடு (செம்மறி ஆடு) என்பர். ஏனெனில், 'ஆண்டிகள் கூடி மடங்கட்டுவது' போல் ஆங்காங்கு சிற்சிலராய்க்கூடி, "அவ்வித குறை இருக்கிறது இவ்வித குறை இருக்கிறது; இது என்ன இப்படி, அது என்ன அப்படி அப்பப்பா இப்படி இருந்தால் எப்படி? சகிப்பா முடியாது, எல்லோரும் ஏகோபித்து இந்த மீட்டிங்கில் இயம்பவேண்டும் இயம்பவேண்டும்" என வாய்ப்பறையறைந்து சபைக்கு வந்ததும், எலிகளெல்லாங்கூடி 'யார் பூனைக்கு மணி கட்டுவது' என்று யோசித்தது போல், "யாராவது சொல்லட்டும் - யாராவது சொல்லட்டும்" என்று ஒவ்வொருவரும் ஏகாந்த நிலையிலிருந்து விடுவர். நிற்க,

சில பிள்ளைகளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் சொற்ப சம்பளத்தைவாங்கி, குறித்த தேதியில் கஜானாவிற்கு மணியார்டர் செய்யாவிட்டால், செலுத்த வேண்டிய ரூபாய் ஒன்றுக்கு ஒரு அணா அபராதமும் அல்லது சஸ்பெண்டும் கிடைக்குமாம். அல்லது ஒரு நாளைக்கு இரண்டணா வீதம் அபராதம் விதிக்கப்படுமாம். இதையும், உபாத்திமார்களுக்குச் சம்பளம் கிடைக்கும் சௌகரியத்தையும் ஒத்திட்டுப்பாருங்கள்! அதுவோ 'மாமியுடைத்த மண்கலம் போலும் இது மருமகளுடைத்த பொன்கலம் போலவு'மன்றோ இருக்கின்றது. அல்லாமலே, பழங்காலத்திய மாமிக்குக் கீழ் மறுமகன்போல் இருக்கின்றதேயன்றி, தற்காலத்திய நவீன நாகரீக மாமிக்கு மறுமகளாகவும், கணவன் வீட்டிற்குச்சென்ற தன் மகளுக்குப்பதில் மகளாய்த் தனக்கு வந்த, தன்மகனின் மனைவி எனவும் எண்ணாது, தனக்குப் புழுக்கை வேலைசெய்யவந்த புழுக்கைச்சிபோல் பாவிக்கும் பழமை மாமிகள்போலன்றோ இருக்கின்றது. இந்த விஷயம் மட்டுமல்ல, எந்த விஷயமும் இப்படித்தானிருக்கிறது.

ஒருபாத்தியாயர், புதிதாக ஓர்பாடசாலைக்குக் காலை 8-மணிக்கு முன்பே சென்று, அங்குள்ள பழய உபாத்தியாயரிடம், சகலசாமான்களையும் (சார்ஜை) பெற்றுக்கொண்டு, அவரை மத்தியானம் சுமார் 11-மணிக்கே அனுப்பிவிடுகிறாரென்றால், பாடசாலையின் புதிய உபாத்தியாயர் காலை 8-மணிக்கு முன்பே வந்துவிட்டதால் முழுநாள் சம்பளமும், பழய உபாத்தியாயர் 11-மணிக்கே பாடசாலையைவிட்டுப் போய்விட்டதால் இவருக்கு அரைநாள் சம்பளமுந்தானே கிடைக்கவேண்டும்? இல்லாவிடில் இருவருக்கும் சரிபாகமாக அரைநாள் சம்பளமாவது கிடைக்கவேண்டாமா? அரைநாள் வேலைசெய்த பழய உபாத்தியாயருக்கு முழுநாள் சம்பளமும், முழுநாள் வேலைசெய்த புதிய உபாத்தியாயருக்கு அன்று சம்பளமே இல்லாமல், மறுநாள் முதலே சம்பளம் கிடைத்தது. இதைப்பற்றி மேலதிகாரிகளுக்கு ஒருமுறைக்கு இருமுறையும், இருமுறைக்கு மும்முறையும் விண்ணப்பித்துக்கொண்டும் யாதொரு பயனுமில்லை

யேல், இக்கடவடிக்கை, ஜாதியபிமானத்தின்பேரில் ஒருதலைப்பக்ஷமாய் நடந்திருக்கின்றதெனச் சொல்வதா? அதிகாரிகளுக்கு அல்லது அவர்களைச்சேர்ந்த குமாஸ்தா முதலியவர்களுக்கு, அப்பழய உபாத்தியாயரால் செய்துள்ள சந்தோஷ விஷயத்தால்—நன்மையால், ஒருதலைப் பக்ஷமாய் நடந்திருக்கின்றதெனச் சொல்வதா? ஒன்றுமேயில்லையென்று வைத்துக்கொண்டாலும், விண்ணப்பித்துக்கொண்ட விண்ணப்பங்களுக்குச் சமாதானமான உத்திரவுகளாவது கிடைத்திருக்கவேண்டாமா? பாருங்கள் இவ்வுத்தியோகத்தின் தன்மையை! அதிகாரவர்க்கத்தினரின் ஆட்சியை!!

ஒருபாத்தியாயர் ஒருதாலுகா போர்டிலிருந்து, மற்றோர் தாலுகா போர்டுக்கு மாற்றிக்கொண்டு போய்விடுகிறார். அவர் முன்னிருந்த தாலுகா போர்டில் தவறுதலாக அதிகமான தொகையைப் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறார். பழய தாலுகா போர்டார் புதியதாலுகா போர்டாருக்கெழுதி, அவ்வதிகத் தொகையை வசூல் செய்துவிடுகின்றனர். இஃதிங்ஙனமாக, பழயதாலுகா போர்டில் சம்பளத்தோடு ஏற்பட்ட காஷியல் லீவு—எடுத்துக்கொள்ளப் படாமலிருந்ததை, புதியதாலுகா போர்டின் (புதியரேஞ்சின்) பரீக்ஷாதிகாரி அந்த லீவை இங்கு கொடுக்கப்படாதா? அல்லது தற்போது ஏற்பட்டிருக்கிறபடி, வருஷத்திற்கு 15-நாள் வீதம், $1\frac{1}{4}$-நாள் வீதம் ஆகிறது. இவ்விதமாவது வேலைசெய்த மாதங்களுக்கு கொடுக்கவேண்டாமா? அவ்விதமின்றி, அவசியமாய் வேண்டிய அந்த லீவுநாட்களுக்கு சாப்பாட்டுக்கே போதாத சொற்பசம்பளத்தில் பிடித்தஞ் செய்துவிடுகின்றனர். இதைப்பற்றியும் பன்முறையும் எழுதினும் யாதொரு பதிலும் கிடைக்கவில்லை. பாடசாலைவிஷயமாய் ஏதாவது தகவல்கேட்டு, உபாத்தியாயர்களிடமிருந்து அது கிடைக்க இரண்டொருநாள் காலதாமதமாயினும் 'ரிமைண்டர்' அனுப்பிவிடுகின்றார்கள். தாமதத்திற்குக் காரணம் சொல்லாவிடில், 'உம்மை யேன் அப்படிச்செய்யக்கூடாது? இப்படிச் செய்யக்கூடாது?' என்று கேட்டுவிடுகின்றார்கள். என்னே! அதிகாரிகளும் உபாத்திமார்களும் இருக்கும் இருப்பு!! நேர்மை!!!

(தொடரும்)

பி. பரிமணப் பல்லவராயர்.

புராதன வழக்கங்கள்.

நம்மூதாதையர், வெகுவாய் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும், ஒவ்வோர் அனுஷ்டானத்திலும் பிணைத்திருக்கிறார்கள். இவ்வனுஷ்டானங்கள் சுகாதாரம், ரஸாயன சாஸ்திரம் முதலிய தற்காலத்திய நூல்களுக்குப் பொருத்தமுடையனவாகவே யிருக்கின்றன. ஆதலால், முன்னோர்களுடைய அனுஷ்டானங்களையும், நம்பிக்கைகளையும், மூடத்தனமென்றும், குருட்டுத்தனமென்று, இகழ்வது அறிவின்மையையே யென்று குறிக்கற்பாலது. இரண்டொரு திருட்டாந்தங்களால் இத்தன்மையைத் தெள்ளிதிற் காணலாம்.

1. அருணோதயத்திற்கு முன்னதாகவே, நீராடல் நம்மிந்தியர்களுடைய அனுஷ்டானமல்லவா? அவ்வாறு செய்வதினாலுண்டாகும் பலன்களுக் களவுண்டோ ஐசுவரியம், புத்திக்கூர்மை, ஆரோக்கியம் முதலியவற்றோடு சரீரத்திற்கே ஓர் லாவண்யத்தையும் கொடுக்கின்றது.

2. நீராட்டத்தின் பின், விமானப் பிரதக்ஷணஞ்செய்வது நம்மூதாதையோர் வழக்கமாகும். இவ்வாறு பிரதக்ஷணஞ்செய்வது, தற்காலம் அனுஷ்டிக்கப்படும் உலாவுதலா (Walk) ல் கிடைக்கும் பயன்களனைத்தையும் தரவல்ல

மிதன்பதற்கோ ரையமுண்டோ? அதுமாத்திரமல்ல! அதற்கு மேலும் பயனளிக்கும். உலாவுதலால் கால்களுக்குப் பலத்தைக்கொடுக்கும். பிரதக்ஷிணம் செய்வது, இத்தகைய பலத்தையுங்கொடுத்து, பகவத்சிந்தனையையும் கொடுக்கும். ஆகையால், இது இகபரலோகங்களுக்கு பயனளிக்கவல்லது.

3. ஆன்றோர், காலைவேளையில், ஆவின்பாலையன்றி பிறிதோர் ஆகாரத்தையும் உட்கொள்ளார். பால் திரவபதார்த்தமன்றோ? அதிலும் பாலில் கொழுப்பைக்கொடுக்கும் சத்தும் உளவாம். இதை உட்கொண்டால் இது ஒருவனுக்கு ஊக்கம், முயற்சி, சுறுசுறுப்பு முதலியவை யளிப்பதுமன்றி உயிரையே ஓம்பும் தன்மையுடைத்து. கடினபதார்த்தங்களைக் காலையில் புசிக்க, தற்கால சாஸ்திரங்களும் இடந்தருவதாக காணப்படவில்லை.

இது நிற்க, முன்னோர் விலைப்பா லருந்தினரோ? அன்று! அன்று! அப்பால், நீரில் சேர்க்கப்பட்ட பாலேயன்றி பிறிதில்லையென்பதை அன்னோரும் அறிந்திலரோ? அன்னார் இம்மோசமறிந்தே, பசுக்களை வளர்க்கலாயினர். இது மட்டுமோ ஆவினங்களை, கடவுளின் சின்னங்களெனப் போற்றிவந்தனர். இம் மிருகங்கள் விவசாயத்திற்கும் வேறு பல உபயோகங்களுக்கும் இன்றியமையாதன வன்றோ? இப்பசுக் குழாங்கள் விருத்தியடைவதற்கே கோயில்களுக்கு காளைகளை விரையஞ்செய்தனா போலும். ஜனங்கள் கோவிலின் கண்வைத்த பக்தியால் அப்பசுக்கள் நன்கு போற்றப்பட்டவோ ஹேது உண்டு.

4. உண்ணுங்கால் பேசக்கூடாதென்று பெரியோர்கள் அடிக்கடி சொல்வதைக் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். இதில் ஓர் ஆன்ற உண்மைகிடக்கக் காண்கலாம்.

வாயின்கண், ஆகாரஞ்செல்வதற்கோர் குழாயும் (Eosophegus) சப்த மெழுவதற்கோர் குழாயும் (Voice bon) உள. ஆகாரஞ்செல்லும் குழாய், மூடப்பெறுமலிருக்கும். சப்தக்குழாயோ, சப்தம் எழும் அமயத்தைத்தவிற மற்ற நேரங்களில் மூடியிருக்கும் தன்மையது. இத்தகைய வாயில் ஆகாரத்தை மென்று உண்ணுங்கால் பேசின் சப்தக்குழாயிலும், ஆகாரஞ்செல்வது அதிசயமல்ல. அக் குழாயில் சென்ற ஆகாரம் சிறிதுநேரத்தில் அன்னவனை அநேகவித யிடையூறுகளுக் குள்ளாக்கிவிடும். இருக்கவேண்டிய இடத்தில் இருந்தால் பெருமைதான். அன்றேல் சிறுமையே! இப்பெருந் துன்பசாகரத்தில் அழுந்தகாரணம், உண்ணுங்கால் பேசுதலன்றோ? ஆதலின் உண்ணுங்கால் வேறு சிந்தனையின்றி ஆகாரத்தின்மேல்வைத்த நாட்டத்தோடு உண்ணவேண்டும் என்பது பெரியோர் கட்டளை.

5. சகோதரங்களே, நம்மிலனேகர் இன்றும், தங்கப்பவித்திரம், ஐம்பொன்மோதிரம் அல்லது வெள்ளிமோதிரம் முதலியன வலக்கைவிரல்களில் அணிந்துவருகின்றனர். இது சாஸ்திரோக்தமானதென்று கூறப்படும். இதனுண்மையைக் கவனிப்பாம். உண்ணுங்காலும் மேற்கூறிய மோதிரங்களை நாம் அணிந்துகொண்டிருக்கிறோம். நாள்படவே இம்மோதிரங்களுடைய சற்று சிறிது உட்செல்கிறது. அதனிமித்தம் தேஜஸும் நீடித்த ஆயுளையும், நாம் அடைகின்றோம். (ஐயத்தங்க திராவகத்தின் மகிமையைநோக்குக) தற்கால ரஸாயன ஸாஸ்திரங்களும் இவ்வுண்மையை ஆமோதிக்கின்றன.

6. ஏகாதசிபோன்ற தினங்களில் உபவாசஞ் செய்பவர்களுக்குப் பசியான கொடுமை உண்டன்றோ? அக்காலை அன்னவர்கள் வருத்தமுறாநிற்பர்கள். வருத்தமுற்றகாலே, வாமனனை வணங்குகின்றனர். துன்பமே தினைவினை காட்டவல்லது. மேலும் உபவாசம் அஜீரணத்தை ஒழித்து உடலுக் கிதம்

செய்யவல்லது. பண்டைய்க்காலங்களில், ஐரோப்பிய நாடுகளில், குற்றவாளிகளுக்கு மதாசாரியர்கள் விதித்த தண்டனைகளி லிதுவும் ஒன்று.

நம்நாட்டுக் கோயில்களின் மகிமை, அறிவிற்கடங்காவாறு சிந்திக்கிடக்கின்றன. இக்கோயில்களை குகைக்கோயில்கள் (Cave Temple) என்று பரிகசிக்கின்றனர் சிலர்; பாவம், என்செய்வார்கள். அறியாமை அடுத்ததுபோலும். இக்குகைக்கோயிலுட்சென்ற மாத்திரத்தானே பெருங்கூட்டத் திடைப்படுகிறோம். உட்சென்றவர்கட்கு பெரும்புழுக்கம் உண்டாக வியர்வை ஆறாய் ஓடுகின்றது. வியர்வை வெளிப்போந்தபின், தேகத்திற்கு சௌகரியக் குறைவு மேற்படுமோ? நோயாளிகள் இம்மாறுபாட்டால் குணமேயடைவர். இவ்வுண்மையை தற்காலமும் கோயில்களில் தபசிருக்கும் நோயாளிகளின் சுகத்தாலறியலாம்.

8. இன்னும் ஓர் தத்துவ உண்மையை நோக்குவாம். செந்தூரில் நடக்கும், கந்தசஷ்டி, மாசி ஏழாம் உஸ்தவம் முதலிய பெருங்கூட்டம் கூடும் தினங்களில் மழைபொழியுமென்று வைதீகர்கள் அநேகமாகச் சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். உண்மையே. இப்பெருங் கூட்டத்தில் ஜனங்கள் அங்குமிங்கும் அமர்க்கடி நடக்க தூசி உயரே கிளம்புகின்றது.

உயரேகிளம்பியவை, சிலமாறுபாடுகளடைந்து மேகங்களை கலைத்து வருஷிக்கச் செய்கிறதாம். இதனுண்மையை தற்காலம் ரஸாயன சாஸ்திரிகள் வியக்தமாயறிவர்.

9. இறுதியாக, நேயர்காள்; நம் முன்னோர் இரவில் மர நிழலில் தங்குவதனால் உயிர்க்கதிக ஹானி ஏற்படும் என்பர். அநேகர், மரத்தடிகளில் சர்ப்பங்களிருப்பதாகவும் அங்குசென்றால், விஷம் தீண்டப்பெற்று உயிர்விட நேரிடுமென்றும் சொல்வர். ஆயினும் உண்மைவேறு. இரவிலே தான் புல்பூண்டுகள் கரியமல வாயுவை வெளிவிடுகின்றன. அதை நாம் உட்கொண்டால் மரணமே சம்பவிக்கும். இதற்கென்ன சந்தேகம்?

இத்தகைய உண்மைகளை அறிந்து நமக்கு விதித்திருக்கிற அனுஷ்டானங்களை இகழ்வது எங்ஙனம் பொருந்தும். உற்றுநோக்குங்கள்! ஊன்றிப் பாருங்கள்!! முன்னோர் மகிமை முழுவதும் உணர்வீர்.

வி. கிருஷ்ணசாமி தென்திருப்பேரை.

குறிப்பு.—உலகில் சாதாரணமாய் ஒரு விஷயம் நமது புத்திக் கெட்டாதவரையில் அதை நம்புவதேயில்லை. இது உலக சுபாவமே. திருஷ்டாந்தமாய்க் கூறுகிறோம். இங்கிலாந்தில் முதல் முதல் புகைவண்டி செய்யப்பட்டு பாதையில் விடப்பட்டபோது, குதிரை மாடு முதலிய ஒன்றாலும் இழுக்கப்படாமல் பாரமான இரும்பால் செய்யப்பட்ட ஒரு வண்டி தானே யோடுவதைக் கண்ட ஜனங்கள் "ஓஹோ அவ்வண்டியி லிருக்கிற பெரிய பீப்பாய் போன்ற குழாயில் (தண்ணீர் நிரக்கும் பாய்லர்) ஆட்கள் மறைந்து இருந்து உள்ளே ஏதோ எந்திரத்தைச் சுற்றுகிறார்கள். இப்படி நம்மை யேமாற்றுகிறார்கள் என்று கோபங்கொண்டு கழிகளையும் இன்னும் பல ஆயுதங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு உள்ளிருப்போரை யடிப்பதென்று கிளம்பி விட்டார்களாம்.

அவ்வாறே முதல்முதல் மின்சாரத்தைக் கண்டுபிடித்த ஆள் ஆயிரக்கணக்கான மயில்களுக் கப்பா லுள்ளவர்களோடும் பேசக்கூடிய வழியைக்கண்டு பிடித்திருக்கிறேன் என்றபோது, திரைத்தனத்தாரே இவன் பிசாசோடு சம்பந்த முடையவனென்று அவனைப் பலவருடங்கள் சிறையில் வைத்து விட்டார்கள். பிறகு அவன் எவ்வளவோ பாடுபட்டு பிரத்தியட்சமாய் நாதி ஏற்படுத்திக் காட்டியபின்

அவனைப் புகழ்ந்தார்கள். இவ்வாறே நமது முன்னோர்களின் ஏற்பாடுகளை யெல்லாம் மூட புத்தியென்று மேல் நாட்டார் முதலில் இகழ்ந்து வந்தார்கள். அதைக் கண்ட நம்மவர்களில் சில அறிவிலிகளும் நாமும் அப்படிக்கூறினாற்றான் நாமும் மேல் நாட்டாரைப்போல் மிக்க நாகரீகமடைந்த அறிவாளிகளாய் மதிக்கப்படுவோமென்று கருதி, தன் மானமென்பதையும் கருதாமல், தம் முன்னோர்களின் ஆசார ஒழுக்கங்களையும் சாத்திரங்களையும் இகழ்ந்து கூறத் தொடங்கினார்கள்.

நமது முன்னோர் சகல சாத்திரங்களையும் அறிந்தேயிருந்தார்கள். அவைகளையனுசரித்தே சகல இலௌகீக ஆசாரங்களையும் ஏற்படுத்தினார்கள். ஆனால் ஒருவிஷயம் - நம்மவர்கள் மறுமைப் பயனையே யாவற்றிலும் முதன்மையாய் மதிப்பவர்களாதலால் யாவற்றையும் அதிலேயே சம்பந்தப்படுத்தி, ஒவ்வொரு இலௌகீக விஷயத்திலும் ஈசுவர சிந்தனையிருக்கும்படியாக அமைத்துவிட்டார்கள். நம்மவர் பாவத்திற் கஞ்சுபவர்கள்—இக்காலத்திய வாலிபர்கள் குதர்க்கவாதம் செய்வதில் மிக்க சமர்த்தர்கள். இரவில் ஜலக்கரைக்குச் சென்றால் கரங்களைத் தட்டவேண்டுமென்றால், ஏன்? என்னத்திற்கு என்பார்கள்-ஜலத்திலுள்ள ஜந்துகளில் பல கரையில் வந்திருக்கும் - நாம் காலால் மிதித்துக் கொன்றுவிட்டால் - ஜீவஹத்தி உண்டாகும். அதோடு விஷஜெந்துக்களாயின் நமபிராணனுக்கே யாபத்துநேரிடும் என்று கூறினால் "அட போ வேலையைப் பார்" என்பார்கள்- "இரவில் கங்காபவானி நித்திரை செய்வாள் - எச்சரிக்கை செய்யாமல் தொட்டால் மகதோஷம்" என்றால் எவனுக்கும் உள்ளுக்குள்ளாகிலும் பயமே.

மேல் நாட்டார் ஜடசாத்திரங்களை யொவ்வொன்றாய்க் கண்டுபிடித்து நமது முன்னோர் ஏற்பாடுகள் அவற்றிற்கு ஒத்திருப்பதை யறிய அறிய ஒவ்வொன்றாய் நம்பி வருகிறார்கள். திருஷ்டாந்தமாய் வடக்கே தலைவைத்துச் சயனித்தால் சிரரோகம், பித்தரோகம், சித்தப்பிரமை, பைத்தியம் முதலிய வியாதியுண்டாகுமென்று முன்னோர் நூல்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதுகாறும் இதை யலட்சியம் செய்துவந்தார்கள். இப்போது பூமியைச் சுற்றி இராக்காலங்களில் ஒருவித மின் சாரசக்தி தெற்கிலிருந்து வடக்கு நோக்கி யோடுகிறதென்றும், அது யெப்பாகத்தில் பிரவேசிக்கிறதோ யப்பாகத்திற்கு நன்மையையும், எப்பாகத்தை விடுகிறதோ வதற்குத் தீமையையும் செய்கிறதென்றும் கண்டுபிடித்தார்கள். அதன்படி நாம் வடக்கே சயனித்துக் கொண்டால், அந்த மின்சாரம் கால்வழியே பிரவேசித்துச் சிரசின் வழியே வெளிப்படுகிறது. அப்போது கால்களுக்குநன்மையையும் சிரசிற்குத் தீமையையும்செய்கிறது. சிரசின் மேல்பாகத்தில் மூளை யிருப்பதால் அதற்குக் கெடுதிசெய்கிறது. அதனால் சிரநோய் பித்தநோய், சித்தப் பிரமை, பைத்தியம் முதலியவை யுண்டாகுமென்று நம் முன்னோர் கூறியது உண்மையேயென்று நன்கு விளங்குகிறது.

சகோதர சகோதரிகளே! இவ்வாறே நமது முன்னோர் ஏற்பாடுகள் யாவையும், வீட்டைச் சாணம் கோசலம் இவற்றால் மெழுகுதல், வாயிற்படிகளில் மஞ்சள் குங்குமம் தீட்டுதல், அரசமரம் வேப்பமரம் சேர்ந்திருப்பதைப் பூஜித்தல் பிரதக்ஷணம் செய்தல், விரதங்கள் அனுஷ்டித்தல் முதலிய ஒவ்வொன்றும் பயன் தரத்தக்கவைகளே. சிலவற்றிற்கு நமக்குக் காரணம் தெரியாததனாலேயே அவற்றைத் தூஷித்தலும் அலக்ஷியம்செய்தலும் அறியாமையாகும் என்பதைக் கருத்தில்வைத்து நாம் நடந்துகொள்ள வேண்டும்.

பத்திராசிரியர்.

வைப்பு.

இது, சேமதிரவியம் முதலிய பலபொருள் குறிக்கும் ஓர்வகைத் திரிசொல். 'வைப்பு' 'விகுதி' பெற்றதொழிற்பெயர் 'வை' பகுதி-இதை அறிந்தோ அறியாமலோ யாவரும் அனுஷ்டிக்கின்றனர். எறும்பாதிய அஃறிணைச் சீவன்களும், தமக்குக் கஷ்டம் தருவதாகிய மாரிகாலத்திற்காக கோடைகாலத்திலேயே தம்புற்றுக்குள் பண்டசாலைகளியற்றி, தானிய தவசங்களைச் சேமித்து வைத்துக்கொள்ளுகின்றன. நாமும் நமக்கு வேண்டியவற்றை, இரவின்பொருட்டுப் பகலிலும், நம்மாயுளின் பிற்பாகத்துக்குதவ முற்பாகத்தும், சிறுகச் சிறுக இயன்றவரை. சேமித்துவைத்துக் கொள்ளுகின்றோம். ஈட்டும் பொருளுக்கு யாதொரு கெடுதியும் நேரிடாவண்ணம், "சேவிங்ஸ்பாங்கி," என்னும் சேமநிதிகளிற் சேமித்துவைக்கிறோமன்றோ ? இதுவே வைப்பு, எனப் பெயர்பெறும்.

தோட்டிமுதல் தொண்டைமான் வரையுள்ள சகலரும், சேவித்தும் சென்றிரந்தும், தெண்ணீர்க்கடல் கடந்தும், பாராண்டும், பாட்டிசைத்தும் அரும்பாடு பெரும்பாடுபடுவதெல்லாம் பொருளின் பொருட்டே. பொருளாலுண்டாம் பயனென்ன? துன்பத்தை யாவரேனும் விரும்புவரோ? உலகத்தில் நாமனுபவிக்கவேண்டிய சுகங்களெல்லாம் பொருளாலேயே யாவது. பொருளிலார்க் கிவ்வுலகமே யில்லை. உலகமே பொருள்பயம். பணமில்லான் பிணமே யாவன்.

பொருளிலார்க் கின்பம் இல்லை
புண்ணியம் இல்லை என்றும்
மருவுறு கீர்த்தி யில்லை
மாந்தருட் பெருமை யில்லை
கருதிய கருமம் இல்லை
கதிபெறு வழியும் இல்லை
பெருநிலத் திடை நடக்கும்
பிணமெனப் படுவ ரன்றே.

இச்செய்யுளொன்றே, பொருளின் பெருமையை விளக்கப் போதுமாகையாலும், அதன் பெருமையை யுணராதா ரெவருமிலராகையாலும், இம்மட்டோடுவிட்டு மேலேசெல்வோம். அப்பொருளைப் பெறுமா றெங்ஙனே ? யெனக் கடாவுவார்க்கு யாதுரைப்பது ? நன்மையாகவோ தீமையாகவோ அநந்தம் மார்க்கங்களுள. அவையாவும் "முயற்சி திருவினையாக்கும்," என்றதில் அடங்கும். கல்விகற்பதும், பொருள்முயற்சியே யென்பது பெரும்பாலோருடைய கொள்கை. அதனாலன்றோ, "கல்விகற்று உத்தியோகம் செய்யப் போகிறார்களோ ?" என்கிற வாக்கியம் பெண்கல்வி விஷயத்தி லுபயோகப்படுத்தப்படுகின்றது. கல்வியாற்றான் பணம் சம்பாதிக்கக்கூடு மென்பதில்லை. என்னை ? கல்லாதவனும், காய்கறி விற்றுக் கருந்தனம் பெற்றுக் களிப்படைகிறான். செல்வம் முயற்சியாற் கிடைப்பதாயின், சிலர் வறியோராகவும் சிலர் செல்வராகவும் காணப்படுவதேன் ? முயற்சியளவிற் பேதமோ ? அப்படியுங் காணோம். காலியாயிருக்கும் ஒரிராஜாங்க நீதிபதி உத்தியோகத்திற் கேற்ற பட்டதாரிகள் பல்லோர் முயன்றாலும் பெறக்கூடியவர் ஒருவரேயன்றோ ?

இது ஒன்றற்கொன்று இரண்டுபடுதலின், 'திருவும் வறுமையும் சென்றநாட் செய்த நல்வினை தீவினைகளுக்கேற்ப நிகழ்வனவேயாகும்' என அறியக்கிடக்கின்றது.

" ஈட்டும் பொருள்முயற்சி எண்ணிறந்த வாயினும்ஊழ்
கூட்டும் படியன்றிக் கூடாவாம்."

* * * * * *

" தக்கமுற் பவத்திலான்ற தருமகன் இயற்றினோர்கள்
ஒக்கவிப் பவத்திலின்ப மொருங்கனு பவிப்பர் இன்றேல்
மிக்கவெந் துயரத்தாழ்வர்."

முற்பிறவியில் தக்க தருமமியற்றினோர் இப்பிறவியில் பொருளை நிரம்பப் பெற்று அதன்பயனாய சுகமனுபவிப்பர். அப்படி முற்பிறப்பில் தருமஞ் செய்யாதார்க்கு துக்கப்ராப்தியே. அந்தோ! எத்தனைகோடி ஜனங்கள் மிடியால் வருந்துகின்றனர். பல முயற்சிகள் செய்வோரும், 'விடியாமூஞ்சி வேலைக்குப் போனால், வேலைகிடைத்தாலும் கூலிகிடைக்காது,' என்ற வாக்கியத்திற் கிலக்காகின்றனர். " வருந்தி யழைத்தாலும் வாராதவாரா வன்றோ?

" எண்ணி யொருகருமம் யார்க்குஞ்செய் யொண்ணாது
புண்ணியம் வந்தெய்தும் போதல்லால் "

எப்படிவரும்? வெறும் பானைபொங்குமோ மேல்? நல்ல சம்பாதனைக்காலத்திலேயே பின்னுக்கென்று வைப்புவைத்துக்கொள்ளாதவன் வருந்துவது நியாயந்தானே.

முன்னே தருமஞ்செய்தோமோ இல்லையோ? இப்போது செல்வம் அனுபவிக்கின்றோமோ இல்லையோ? அது எண்ணத்தக்கதன்று. கழிவுக்குக் கவல்வானேன். முற்கூறியவாறு கூடுமானபோதே இயன்றவரை தருமஞ்செய்து வைத்துக்கொள்ளவேண்டுவ தத்தியாவசியகமாகின்றது. நாளைநாளை என்பதிற் பயனின்மை யுணர்க. இன்றுள்ளதாகிய செல்வம் நாளையுண்டாங்கொல்? சகடக்கால்போன்ற தன்றோவஃது. "ஆறிடுமேடும் மடுவும்போ லாஞ்செல்வம்" யாக்கையும் நீர்மே லெழுத்தொப்பது.

" காலைச் செய்வோ மென்றறத்தைக் கடைப்பிடித்து
சாலச் செய்வோரே தலைப்படுவர்—மாலை
கிடந்தா னெழுத லரிதால் மற்றெங்கொல்
அறங்காலை செய்யாத வாறு."

இம்மையில் நாம் எத்துணைச் செல்வம்பெற்றிருப்பினும் உடன்வரும் தகைமைத்தோ? இன்று மறுமையினுதவுமோ? அறமொன்றேவரும்; அஃதொன்றே உதவும்.

" தன்னொடு செல்வது வேண்டி னறஞ்செய்க " என்னும் அரும்பொருள் இங்கு அறியத்தக்கது. பிறகு வறுமையா லலைப்புண்டு தமோறுங்காலத்து தெய்வத்தை நோவதிற் பயனென்? "செய்நீ வினையிருக்க தெய்வத்தை நொந்தக்கால், எய்தவருமோ இருநிதியம்." " உழுகிறநாளில் ஊர்திரிந்து, அறுக்கிற நாளில் அரிவாள் கொண்டுபோனால் யாதுபயன்? ஆகையால்,

" அறமேவைப்பு; அறமேவைப்பு."

" வைத்ததனை வைப்பென் றுணரற்க தாமதனைத்
துய்த்து வழங்கி யிருபாலு—மத்தகத்
தக்குழிநோக்கி யறஞ்செய்யி னஃதன்றே
எய்ப்பினில் வைப்பென் பது."

இம்மையிற் பெற்ற மறுமைக் களிப்பதால் யாசிப்போரே உண்மையில் நமக்கு நன்மைபுரிவோ ராவர்.

கைப்பொருள் பெற்ற ஞான்றே கடவுளா
லயத்திற் கீந்தும்
மெய்ப்படு புராண நூல்கள் விருப்பொடு
கேட் டுவந்தும்
வைபீடுன இரப்போர்க் கீந்தும் வருபவ
ருளரேல் கூற்ற
மொய்ப்புயத் தண்டந் தப்பி முன்னவ
னின்பத் தாழ்வார்.

" அறத்தா றிதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானோ டூர்ந்தா னிடை "

அவ்வாறாயின் பிறவி நீடுதெனக்கண்டு பவசாகரத்தைக் கடக்க எண்ணுமி யான் அறஞ் செய்யவேண்டிய தவசியமில்லை யன்றோ வென்னும் வினா வுண்டாகுமோ? ஆம். இது நல்லவினாவே. இதற்கு விடையாக ஆன்றோர் கூறி யுள்ளதனையே யீண்டுகூறி மற்றதைக் கவனிப்போம்.

" இடும்பைக் கிடும்பை யியலுடம்பி தன்றே
யிடும்பொய்யை மெய்யென் றிராதே—யிடுங்கடுக
வுண்டாயி னுண்டாகு மூழிற் பெருவலிநோய்
விண்டாரைக் கொண்டாடும் வீடு. (நல்வழி)

(இ-ள்) நிலையில்லா உடம்பு உள்ளபொழுதே சற்பாத்திரத்திலே தானஞ் செய்தவருக்கு, அந்தத் தருமத்தினாலே சற்குரு கடாக்ஷமும், அதனால் ஞானமும், அந்த ஞானத்தினாலே முத்தியும் சித்திக்கும். (தொடரும்)

பூ. ஸ்ரீநிவாஸன், ராணிப்பேட்டை.

ஐய வினாவிற்கு விடை

(1) 454-ம் பக்கம் முதல்வரியிலிருக்கும் உஷ்ணகாலஸ்நானம் என்பதை உதயகால ஸ்நானம் என்று மாற்றிக்கொள்ளவும். ஏனெனில் இது எமது கைப்பிழையோ அச்சுப்பிழையோ அறியக்கூடவில்லை.

(2) வெயில் தோன்றியபிறகு ஸ்நானம் செய்வதும் அனுகூலமேயாம் என்றது ஸ்திரீகள் விஷயமாதலால் முரணுமாறில்லை யென்க.

சிவானந்தசாகர யோகீஸ்வரர்.

நித்தியவிதி—ஜபம்.

(78-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

முற்கூறியவாறு ஸ்நானாதிகளால் சுத்தியடைந்து பிராணாயாமத்தால் நாடி சோதனைசெய்து ஹ்ருதயகமலத்தைமலர்த்தி, யதனுள் சர்வேசுவரனுடைய சொருபத்தைப் பாவித்துக்கொண்டு நிச்சலசித்தமுடையவனாய் ஜபம்செய்ய வேண்டும். ஜபம் என்பது மஹாமகிமையுடையதென்றும், சர்வகாரிய சித்தி யளிக்கவல்லதென்றும் தோன்றுகிறது. ஆதலால்தான் ஆஸ்திகசம்பந்தம்பெற்ற எல்லா மதஸ்தரும் ஜபத்தை மகிமைப்படுத்துகின்றனர். ஆனால் அந்நியதேசத்தார் செய்யும் ஜபத்திற்கும் நமது ஜபத்திற்கும் மிகுந்த வேறுபாடு உண்டு. அதைப்பற்றி யிங்கெழுதுவது அவசியமன்று. எல்லாதேசத்தாராலும் ஜபம் என்பது மகிமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதுமட்டுமே யிங்குகொள்ளத்தக்கது. ஜபமென்பது பிரமதியானமேயாம்.

இந்த ஜபம் வருணங்களுக் கேற்றவாறு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் எல்லா வருணத்தாருக்கும் ஜபமென்பது பொதுவாம். ஆதலால் எல்லாரும் ஜபம் செய்தேதீரவேண்டும். அந்தணர்களுக்குக் காயத்திரி மஹாமந்திரஜபமே சிலாக்கியமுடையது. அதை ஜபிப்பதே அவர்களுக்கு இம்மை மறுமைகளுக்கு நன்மை பயக்கும். அன்றியும் வம்ச பரம்பரையின் வழக்கப்படியே பஞ்சாட்சரம் அஷ்டாட்சரம் முதலியவும் ஜபிக்கத் தக்கன.

வைணவசமையிகள் அஷ்டாக்ஷரத்தையும், சாம்பவர்கள் சிவபஞ்சாட்சரத்தையும் முறைப்படி ஜபிக்கவேண்டும். ஏனைய வருணத்தாருக்குப் பரம்பரையை ஒட்டி அட்சாட்சரமாவது, பஞ்சாட்சரமாவது ஜபித்தற் குரியதாம்.

அடங்காக் குதிரையைக் கடிவாளத்தால் அடக்குவதுபோலப் பிராணாயாம பலத்தால் மனதைப் புலன்வழி ஓடாமல் அடக்கி வசப்படுத்திக்கொண்டு, பகிர்முகப்பார்வையை ஒழித்து, உண்முகமாக நோக்கி நின்று, விழிகளைப் புருவமத்தியில் அமைத்துக்கொண்டு, தமது குருவின் உபதேசப்படி தெய்வச் சொருபத்தைச் சிந்தித்து ஜபிக்கவேண்டும். அப்போது மனம் தெய்வ சொருபத்தைச் சிந்திக்கும். வாக்குமந்திரத்தை உச்சரிக்கும். கட்புலன் வேறு பொருளைக் கவனியாது தெய்வ சொருபத்தையே பார்க்கும். கை மந்திர உருவைக் கணக்கிடும். இதனால் வாக்கு மனம் காயம் மூன்றும் ஒருங்குசேர்ந்து ஒரே தொழிலைச் செய்யும். இங்ஙனம் திரிகரணங்களும் ஒன்றிநிற்பதே சகலகாரிய சித்திகளுக்கும் மோட்சத்துக்கும் ஹேதுவாம். இவ்வாறு ஜபித்தே முன்னோர்கள் அளவிலாப்பேறுபெற்றார்கள். அது சகுணோபாசனை யென்னப்படும்.

அளவிலாற்றலுடையதும், வரம்பிலின்பமுடையதும், ஆதிமத்தி யாந்தமில்லாததும், செல்காலம் நிகழ்காலம் வருங்காலமென்கிற முக்காலத்துமுள்ளதும், ஒப்புயர்வற்றதும், சத்து சித்து ஆனந்தமாகிய சொருபத்தை யுடையதும், எல்லாவற்றுக்குங் காரணமாயுள்ளதும், தனக்கு ஒருகாரணமில்லாததும், மனோ வாக்குக் காயங்களுக்கு எட்டாததும், பக்தியில் தோன்றுவதும், ஆகியுள்ள பரம் பொருளுக்குச் சகுணம் நிர்க்குணம் என இரண்டு சொருபங்களுள. இவையே சகளசொருபம் நிஷ்களசொருபம் என்று கூறப்படும். இவற்றுள் நிர்க்குண சொருபதியானம் எல்லாருக்கும் சாத்தியமன்று. கீழ்ச்சென்ற அநந்தகோடி ஜன்மங்களில் செய்த புண்ணியபலம் நிறைந்த மஹாத்மாக்களுடைய மெய்ஞ்ஞான அறிவில் ஜோதி சொருபமாய் விளங்குவது. ஆதலால் அதுமாயையைக் கடந்த மஹான்களுக்கே யுரியது. சகுணசொருபமோ எல்லாராலும் தியானிக்கக்கூடியது. ஆகலால் மந்திரஜபம் யாவருக்கும் பொதுவாய்க் காரியசித்தியளிப்பதுமன்றி நிர்க்குணபிரம உபாசனைக்குக் காரணமாய்நின்று காலாந்தரத்தில் பயன்படுவது என்பர் மேலோர்.

சகுண சொருபமென்பது, தனக்கென ஒரு உருவமில்லாத பரம் பொருள் பக்தானுக்கிரக காரணமாகத் தனது இச்சையாலெடுத்துக்கொண்ட திருவுருவம். இந்தச் சொருபங்கள் வேதாகமபுராண இதிகாசங்களிலும், தரும சாஸ்திரங்களிலும் விளங்கக்கூறப்பட்டுள்ளன. மந்திரங்களும் பரபிரமத்துக்கு வர்ணசொருபமென்னப்படும். வர்ணம் என்பது எழுத்து. "மாதருகை" என்னப்பட்ட மந்திரம் ஈசுவரியின் சொருபமென்னப்பட்டது. பஞ்சாட்சரத்தைச் சிவசொருபமென்பது சைவாகமங்களில் பரந்துகிடக்கின்றது. அஷ்டாட்சரமும் மஹாவிஷ்ணுமூர்த்தியின் சொருபமேயாம். ஆதலால் எவ்வித சொருபத்தையும் சிந்தியாது மனவொற்றுமையுடன் இம்மந்திரங்களில் ஒன்றைச் சிந்தித்தாலும் அளவுகடந்த பேறுபெறலாம். இக்காரணம்பற்றியே யந்திரங்களில் அட்சரங்களையே அமைத்துப் பூஜிப்பதுமாம். அன்றியும் சில மந்திரங்களுக்குப்

பொருள் காண்பதரிது. ஆயினும் அதைச் சிந்தித்து உருவேற்றில் பெறும் பேறு அளவுகடந்தது. இதனால் மந்திரதியானமென்பது தெய்வ சொரூபதியானமேயாம். ஆதலால் எல்லா வருணத்தாரும் தத்தம் மரபுக் கேற்றவாறு குறிக்கப்பட்ட மந்திர உபதேச முறைப்படி ஜபித்தே தீரவேண்டும். அதனால் காரிய சித்தி யுண்டாவதைச் சுயமாகவே அனுபவித்திருக்கலாம்.

சூரியனுக் கெதிர்முகமாக விருந்தேனும், வடக்குமுகமாக விருந்தேனும் மௌனமாயிருந்து ஜபிக்கவேண்டும். லௌகிக விஷயங்களைக் கவனித்துக் கொண்டு ஜபிக்கலாகாது. ஜபிக்கும்போது சோம்பல் நித்திரை தும்மல், கொட்டாவி விடுதலாதி துர்க்குணங்களில்லாம விருக்கவேண்டும். அப்படியேதாவது சம்பவித்தால் உடனே பிராணாயாமஞ்செய்து பரிசுத்தனாகவேண்டும். ஆசமனம் செய்தலும் விதியாம். பிறர் காதில் படும்படி மந்திரங்களையுச்சரித்து ஜபித்தல் கூடாது. பிறருக்குக் கேளாம லுச்சரிக்கவேண்டும். இப்படி ஜபித்தால் ஒன்று நூறுபங்கு பலனைக்கொடுக்கும். நாவசையும் அளவே யுச்சரித்தால் ஆயிரம் பங்குபலனுண்டாம். மனதால் எழுத்துக்களை வரிசையாகத் தியானித்து ஜபித்தால் பதினாயிரம்பங்கு பலனதிகமாம். ஆயிரத்தெட்டுத்தரம் உச்சரிப்பது உத்தமம். இல்லாதாயின் நூற்றெட்டுத் தடவையேனும் ஜபிக்கவேண்டும். இதனை மத்திமம் என்பர். அதுவும் இல்லாதாயின் பத்துத்தரமாயினும் முறைப்படி ஜபித்தல்வேண்டும். இது அதமபட்சமென்னப்படும். உத்தமம் ஆயிரத் திருபத்து நாலு, மத்திமம் நூற்றிருபத்தெட்டு, அதமம் பதினாறு என்பதுமோர்கொள்கை. இவை பரம்பரை வழக்கம், உபதேசமுறை இவற்றை யனுசரித்துச் செய்யத்தக்கது.

இவ்வெண்ணிக்கைகளைக் கைவிரல்களால் எண்ணி ஜபிப்பது ஒருபங்கு பலன்; விரலின்கணுள்ள ரேகைகளைக்கொண்டு கணக்கிடுவது எண்மடங்கும், ஜீவரத்தினங்களினால், பத்துமடங்கும், சங்கமணியால் நூறுபங்கும், பவளத்தால் ஆயிரம்பங்கும், ஸ்படிகமணியால் பதினாயிரம்பங்கும், முத்துக்களால் நூறாயிரம்பங்கும், தாமரைமணிகளால் பத்துலட்சம்பங்கும், பொன்மணிகளால் கோடிபங்கும், தர்ப்பமுடி ருத்திராட்சமாலைகளால் அளவில்லாபங்குபலனுண்டாகும் என்று ஸ்மிருதிகள் கூறுகின்றன. இவற்றுள் ஏதேனுமொன்றைக் கொண்டு கணக்கிடுவது உசிதமாம். ஜபமாலையில் நூற்றெட்டு மணிகளிட்டுக் கட்டுவது உத்தமமென்றும், ஐம்பத்துநாலு மத்திமம் என்றும், இருபத்தேழு அதமம் என்றும் கூறப்படுகின்றது. கணக்கிடாமலும், நடுவில் பேசிக்கொண்டும், நடந்துகொண்டும் செய்யும் ஜபம் பலன் தவறாது. ஏனெனில் அட்சரலட்சம் ஜபித்தலே மந்திரசித்தியென்று நூல்கள் விதித்தலால் என்க. வீட்டிலிருந்து ஜபிப்பதைவிட நதிக்கரையிலிருந்து ஜபிப்பது இருமடங்குபலன்தரும். பசுத்தொழுவம் அக்கினிசாலை யிவற்றிலிருந்து ஜபித்தால் நூறுபங்கு பலனதிகம். புண்ணியதீர்த்தம் தேவாலயங்களிலிருந்து ஜபித்தால் கோடிபங்கு பலனதிகமாம் என்று ஸ்மிருதிகள் கூறுகின்றன. இனி "அக்ஷமாலிகை" என்று ஒரு ஜபமாலையுண்டு. அதுவடமொழி ஐம்பத்தோரட்சங்களாலாக்கப்பட்டமாலை. அதைக்கொண்டு ஜபிப்பது அளவுகடந்த பலனைக்கொடுத்து மந்திரசித்தியையுமுண்டாக்கும். இந்த மாலையால் நடக்கிறபோதும் வேலைசெய்யும்போதும் எப்போதும் ஜபிக்கலாம். இப்படி ஜபிப்பது மனவொற்றுமையைத் தடையின்றி யுண்டாக்கும். தெய்வசித்தியை மாறாது. இதனைக் குருமுகத்தால் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டியது. இந்த அட்சரமாலிகா பிரபாவத்தினாலேயே ரிஷிகளெல்லாரும் மந்திரசித்தியை யடைந்தார்கள். நித்ய ஜபம்செய்யும் ஜபமாலையைப் பிறர்காணாதபடி மூடிக்கொண்டே ஜபிக்கவேண்டும். ஆசாரியனுக்

காணுதபடி ஜபிக்கவேண்டும் என்பர். கூறிய எல்லாவற்றையும் பரம்பரை முறைப்படி குருமுகத்தாலுணர்ந்து முறைதவறாது ஜபம் செய்தால் காரிய சித்தியுண்டா மென்பதில் சந்தேகமில்லை.

(தொடரும்.)

எஸ்: சிவானந்த யோகீஸ்வரர்.

பிழை திருத்தம்.

75-வது பக்கம் (பிராணுயாமம்) 2-வது பத்தி 15-வதுவரியில் "ஒருநாளாயுசை" என்பதை "ஒருநாழிகை ஆயுசை" என்று திருத்திக்கொள்ளவும்.

"ஆவணி சஞ்சிகையில் வெளியான பொது சமாசாரங்களிலுள்ள "உலகில் பெரிய இரயில் ஸ்டேஷன்" "இலங்கை புதுகவர்னர்" என்ற இரண்டு விஷயங்களும், ஆடிமாத சஞ்சிகையில் 29-ம் பக்கத்திலுள்ள "குற்றங்கண்டித்தல்" என்ற விஷயமும் சில அசந்தர்ப்பங்களால், தவறுய்ச் சேர்க்கப்பட்டன.

போன ஆவணிமீ சஞ்சிகையில் சுதேசிபொத்தான் விளம்பரத்தில் 3-வது வரியை ரூபாய் 1-க்கு டஜன் 16 என்றும், கெ. 16 ஷாப்பு நாகூர் என்பதை ஷாப்பு நாகூர் என்றும் 63-ம் பக்கத்தில் இ. வே. மகாதேவபிள்ளை என்பதை இ. வே. மகாதேவ அய்யர் என்றும் திருத்திக்கொள்ளவும். பத்திரிகாசிரியர்.

பகவத்கீதை—கருமயோகம்.

(61-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

அத். 4. சு. 19, 20. எவனது சகலகருமங்களும் ஆசை சங்கற்பம் என்பன அற்றிருக்குமோ, ஞானமாகிய அக்கினியா லெரிக்கப்பட்ட கருமத்தையுடைய அவனை ஞானிகள் விவேகியாகச் சொல்கின்றூர்கள். கருமத்தில் அபிமானம் பலனில் ஆசை யென்பனவற்றைவிட்டு எப்பொழுதும் நித்திய திருப்தியுள்ளவனும் ஒருவரையும் ஆசிரயிக்காமலு மிருக்கின்றவன், கருமத்திற் பிரவிருத்தித்திருந்தபோதிலும் அவன் ஒரு கருமத்தையுஞ் செய்யவேயில்லை (கருமபந்தமில்லையென்பது கருத்து)

சு. 21. ஆசையில்லாமலும், மனம் இந்திரியங்கள் என்பனவற்றையடக்கியும் சகல சம்பாத்தியத்தைவிட்டும், சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்காக கானகருமத்தைமாத்திரஞ் செய்கின்றவன் பாபத்தை யடைதலில்லை. (ச-ங்) பாபபுண்ணியங்களின் பலனுகிய சம்சாரத்தையடைதலில்லை யென்றும் (பாஷி) பாபபுண்ணியங்களின் பலனுகிய சம்சாரத்தை யடைதலில்லையென்றல், கருமயோகத்தாலே ஆத்மாவைப் பார்க்கின்றுனென்பது தாத்பரியமென்றும், சொல்கிறூர்கள் (இதற்கு பாசுரம்)

திருமாலை தமிழ்வேதம்.

மேம்பொருள் போகவிட்டு மெய்ம்மையே மிகவுணர்ந்து
ஆம்பரி சறிந்துக்கொண்டு ஐம்புல னகத்தடக்கிக்
காம்பறத் தலைசிரைத்துன் கடைத்தலை யிருந்துவாழும்
சோம்பரை யுகத்திபோலும் சூழ்புன லரங்கத்தானே.

சு. 22-23. விரும்பாமற் கிடைத்தலாபத்தால் திருப்தி யடைந்தவனுகவும் சீதோஷ்ண சுகதுக்காதிகளில் விருப்பு வெறுப்பற்றவனுகவும், மாச்சரியமில்லாதவனுகவும், (அநிச்சையா பிராரப்த நிவர்த்திக்குவேண்டியவை) கிடைப்

பினுங் கிடையாவிடினும் உவப்பாவது வெறுப்பாவது இல்லாமற் சமமாயுமிருக்கின்றவன் கருமங்களைச் செய்தபோதிலுங் கருமபந்தத்தை யடைதலில்லை. அபிமானங்களை விட்டும் காமக்குரோதங்களைத் தவிர்த்தும் ஞானத்தாலே ஸ்திரமான மனமுடையவனுய்ப் பகவதாராதனுர்த்தமாகவே செய்கின்றவனது கருமம் பலனேடு நசிக்கும்.

சு. 25. சில கருமயோகிகள் தெய்வங்களை யுத்தேசித்த யாகத்தையே செவ்வையாய்ச் செய்கின்றார்கள். சில ஞானயோகிகள் பிர்மார்ப்பணமான யாகத்தாலே ஆத்மாவைப் பிரமமாகின்ற அக்கினியில் ஓமஞ்செய்கின்றார்கள்.

சிலர் காது முதலிய இந்திரியங்களை விஷயங்களிற் பிரவேசியாமல் அடக்குதலாகிய அக்கினியில் ஓமஞ் செய்கின்றார்கள். வேறு சிலர் சப்தமுதலிய விஷயங்களை இந்திரியங்களாகிய அக்கினியில் ஓமஞ்செய்கின்றார்கள். (விஷயங்களை அநுபவித்தாலும் அநுபவிக்கின்ற விஷயங்களை ஈசுவர ஆராதனமாக எண்ணுதலே ஓமமென்று இராகவேந்திர சுவாமிகள் சொல்கிறார்.)

சு. 27. சிலர் ஞானேந்திரிய கருமேந்திரிய வியாபாரங்களையும், பிராணவாயு முதலிய பத்து வாயுக்களின் வியாபாரங்களையும், ஞானத்தாற் பிரகாசிக்கின்ற பிரம ஞானநிஷ்டையில் மனத்தை நிறுத்தலாகிய யோகமென்னும் அக்கினியில் ஓமம் செய்கின்றார்கள்.

சு. 28. சிலர் பொருள் ஈதலை யாகமாகச் செய்கின்றார்கள். சிலர் தவத்தையே யாகமாகச் செய்கின்றார்கள். சிலர் யோகத்தையே யாகமாகச் செய்கின்றார்கள். சிலர் அவ்வாறே வேதசாஸ்திரங்களைப் பாராயணஞ்செய்தல், அவற்றின் அர்த்த விசாரஞ்செய்தல், இவற்றையே யாகமாகச் செய்கின்றார்கள். இவ்வித யாகங்களைச் செய்பவர்கள் கடினமான விரதத்தையுடையவர்களா யிருக்கின்றார்கள்.

சு. 29. பிராணுயாமம் செய்பவர்களாகிய வேறு சிலர் பிராணுபான வாயுக்களின் நடைகளைத்தடுத்து, அபானவாயுவிற் பிராணபானவையும் அப்படியே பிராணவாயுவில் அபானவாயுவையும் ஓமஞ்செய்கின்றார்கள். (ராமாநுஜர்) இந்த அத்தியாயம் சுலோகம் 25 முதல் இதுவரையிலும் கருமயோகம் பலவிதமென்றருளினுன் என்று சொல்கிறார்.

சு. 30. சிலர் மிதமான ஆகாரஞ் செய்துகொண்டு இந்திரியங்களின் வியாபாரங்களைத் தமக்கு வசப்பட்ட இந்திரியங்களிலே ஓமஞ் செய்கின்றார்கள். இவர்களெல்லாம் யாகத்தை அறிந்தவர்கள். யாகத்தால் தமது பாபத்தைப் போக்கடித்துக் கொண்டவர்கள்.

சு. 31. நித்திய நைமித்திய முதலிய யாகங்கள்செய்து மிச்சமாகிய அமிர்தமான அன்னத்தை யுண்பவர்கள் சாசுவதமான பிரமத்தை யடைவார்கள். ஏ குருவம்ச சிரேஷ்ட! யாகஞ்செய்யாதவனுக்கு இந்த லோகமில்லை மற்றது ஏது.

சு. 32. இப்படிப்பட்ட அநேகவிதமான யாகங்கள் வேதத்தின் முகத்தில் விவரித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வெல்லா யாகங்களையும் கருமத்தாலுண்டானவையாக அறி. இவ்விதம் அறிந்தால் கருமபந்தத்தினின்றும் விடப்படுவாய். (சங்கரர்) "இவ்விதம் அறிந்து" என்றதின் தாத்பரியம் யாக முதலிய கருமங்கள் ஆத்மாவைச் சார்ந்ததல்ல. மனோவாக்குக் காயங்களின் செய்கையென்றறிந்து ஆத்மஞான நிஷ்டையிலிருந்தால் கருமந்தொடரா தென்பதென்றும் (ராமாநுஜர்) அநேகவித கருமயோகங்கள், ஆத்மசொரூப நிச்சயமடைதற்குக் காரணங்களா யிருக்கின்றன. மேலேகூறிய எல்லாக் கருமயோகங்களும்

தினந்தோறும் அநுஷ்டிக்கின்ற நித்திய நைமித்திக கருமங்களாலுண்டாயின வென்று அறி என்றும், இவ்விதமறிந்து அநுஷ்டித்துவந்தால் மோக்ஷமடைவா யென்றுஞ் சொல்கிறார்கள்.

சு. 33. எதிரிகளைப் பரதபிக்கக்கூடிய புஜபல சக்தியுடைய அர்ச்சுனா! திரவியத்தாற் செய்யக்கூடிய யாகத்திலும் ஞானமாகியயாகஞ் சிரேஷ்டமாகும். ஏ பார்த்த! பகவதருப்பணமாகச் செய்யப்படும் சகல கருமங்களும் பலன்களோடு ஞானத்திலே யடங்கியிருக்கின்றன வென்றதற்கு ராமாநுஜர் அல்லது பாஷியக்காரர் திரவிய முதலியவற்றால் செய்யப்படுகின்ற கருமமாகிய யாகத்தில் ஞானம் அடங்கியிருக்கின்றது, எவ்வாறேவெனின், யக்ஞரூபமான ஒவ்வொரு கருமத்திலும் ஒருபாகம் கருமமாயும் மற்றொருபாகம் ஞானமாயுமிருக்கின்றது. கருமபாகத்திலும் ஞானபாகஞ் சிரேஷ்டமாயது. ஏ. பார்த்த ? சகல கருமங்களும் அவற்றிற் குபயோகமான சகல வஸ்துகளும் ஞானத்தி லடங்கியிருக்கின்றதென்றால், இப்படிக் கருமஞ் செய்துவந்தால் அந்தக் கருமமே ஞானாகாரமாய் விடுமென்பது என்று கருத்தென்றுஞ் சொல்கிறார்.

சு. 34, 35. "ஓ பாண்டவ! ஆத்தும தத்துவத்தை யறிந்த பிரம ஞானிகள் எந்தப் பிரமஞானத்தை உனக்கு உபதேசிப்பார்களோ, எந்த ஞானத்தையடைந்து மீண்டும் இவ்வித மோகத்தை யடைய மாட்டாயோ, அடையமாட்டாமையானமையாலே எந்த ஞானத்தால் சகலப் பிராணிகளையும் அந்தர்யாமி யாகிய என்னிடத்திலே பார்ப்பாயோ அந்தஞானத்தை, அல்லது எந்த ஞானத்தாலே சகலப்பிராணிகளையும் உன்னிடத்திலும் அப்படியே என்னிடத்திலும் பார்ப்பாயோ அந்த ஞானத்தை, சாஷ்டாங்க நமஸ்காரத்தாலுஞ் செவ்வையாய்க்கேட்பதாலும் ஆசாரியசேவையாலும் அறிந்துகொள்" என்றதற்கு (ஸ்ரீதர சுவாமிகள்) சகல பூதங்களையும் உன்னிடத்தில் அபேதமாய்ப் பார்த்துப் பின்பு உன்னையும் என்னிடத்தில் அபேதமாய்ப் பார்ப்பா யென்றும், (ராமாநுஜர்) இப்பொழுது சொல்லிப் போந்தவிதமாய்க் கருமயோகத்தை நீ அநுஷ்டித்து வந்தால் அவ் யோகத்தின் சித்தியுண்டாகும்; அந்தச் சித்தியுண்டாகுங் காலத்தில் பெரியோர்களைச் சார்ந்து சேவை செய்வாயாயின் அவர்களுனக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்வார்களென்றும், எந்த ஞானத்தை யடைந்தால் தேகாதிகளில் ஆத்மாபிமானமும் அத்தாலுண்டாகிய மமதை முதலியவைகளு மாகிய மோகத்தை யடையமாட்டாயோ, "எந்த ஞானத்தை யடைந்தால் தேவ, மநுஷ்ய, மிருகாதி, ஆகாரத்தோடு இருக்கின்ற சகலபூதங்களையும் உன்னிடத்திற்பார்ப்பாயோ" என்றால், பிரகிருதியினின்று நீங்கிய ஜீவாத்ம சொரூப மெல்லாம் ஒரு தன்மையாய் உன் ஆத்ம சொரூபம்போலே ஞானாகார சொரூபமென்று பார்ப்பாயோ என்பது கருத்தென்றும், இந்த அர்த்தம். அத். 5 சு. 13 ல் கூறப்பட்டிருக்கின்றதுஎன்றும், "அவ்வாறே, என்னிடத்திற் சகல பிராணிகளையும் பார்ப்பாயோ" என்றால் பிரகிருதி விமுத்தமான சகல ஜீவசொரூபத்தையும் எனது சொரூபத்திற்குச் சமமென்று பார்ப்பாயோ யென்பது கருத்தென்றும், இந்த அர்த்தம். அத். 14. சு. 2 ல் கூறப்பட்டுள்ளது இவ்வாக்கியங்களாலே சகல ஜீவாத்ம சொரூபம் ஒன்றோடொன்று சமானமாய தென்றும், அச்சொரூபங்களும் பரமாத்ம சொரூபத்திற்குச் சமானமாய தென்றும் பார்ப்பாய் என்பது கருத்தென்றுஞ் சொல்கிறார்.

(சு. 41, 42.) ஏ தனஞ்செய! பாலாபேக்ஷையை விட்டுப் பகவதர்ப்பண புத்தியோடு செய்கின்ற கருமயோகியாயும், ஞானத்தாலே சகல ஐயங்களையும் போக்கிக்கொண்டவனாயும், பிர்மநிஷ்டனாயு மிருப்பவனைக் கருமங்கள் பந்தஞ் செய்யமாட்டா. ஏ. பார்த்த! ஆதலால் உனது புத்தியி லிருக்கின்றதும் அஞ்ஞா

னத்தாலுண்டாயதுமான இந்த சந்தேகத்தை ஞானமாகிய வாளாலே சேதித்துக் கருமயோகத்தை அநுஷ்டானஞ் செய், எழுந்திரு.

(தொடரும்.)

குறிப்பு:—என் அன்பார்ந்த சகோதர, சகோதரிகளே. யாவருக்கும் அடியேன் ஓர் ஞாபகஞ் செய்ய முன்வந்ததைக் கவனியுங்கள். சென்ற சஞ்சிகையில் எழுதப்பட்டுள்ள கருமயோக விஷயத்தில் பத்திரிகாசிரியர் குறிப்பி லெழுதிய விஷயத்தை அடியேன் கண்ணுற்றனன். ஆகிலும் அவர் வியாசமுடிவு பெற்றதாகத் தெரியவில்லை இறுதியில்,

ச. 14. 15. லும் கூறியதை, பாஷியக்காரர்கள் தம் தம் கொள்கைக்கு இணங்கக் கூறுவதால் காரண விஷயத்தில் இறைவன் திருவுள்ளம் யாதோ. ஆராய்ந்துணர்க என்றதற்கு (ப-ர்) நாமாக ஆராயவேண்டிய தொன்றுமில்லை யென்பதாம். அடியேனுக்கு நான்என்கிற ஆணுவமில்லாமல் அவரவர்கள் அபிப்பிராயம்போல் தெளிவு அடையவேண்டு மென்பதே எழுதியது ஸ்ரீமத் சங்கரர் பாஷியத்தைக் கண்டித்து யெழுதியதாகவும் எழுதியுள்ளார். அடியே னெழுதியது ஒவ்வொரு மதக் கொள்கையின்படி அந்தந்த ஆச்சாரியர்கள் யெழுதியதையும் அடியேனுடைய குரு எழுதியதையு மெழுதினேன். ஆகிலும் பகவானுடைய திருவாக்கும், ஆச்சாரிய பாஷியங்களும், ஒவ்வொருவர் அபிப்பிராயங்களையும் ஓர்ந்து மனதுக்குப் பொருந்துமாறு பாருங்கள்.

நா. அ. துருசாமி நாயுடு போத்தனூர்.

ப-ர். குறிப்பு:—நமது நண்பர் தமக்கு அகங்காரம் இல்லாத படியால், மேற்கண்ட விஷயங்களை யவரவர்கள் அபிப்பிராயம்போல் எண்ணிக் கொள்ளட்டும் என்று தாம் கூறினதாக வெழுதுகிறார்.

நமக்கு அகங்காரம் பூரணமா யிருக்கிற தெனினும், ஆத்மவிசாரணைக்குள்ள மூன்று தடைகளில் சந்தேகம் என்பது ஒரு கொடியதடை ஆகையால் "அவர் அப்படி கூறுகிறார், இவர் இப்படி கூறுகிறார்" என்று கூறிவிட்டு முடிவில், "யாவர் கூறுவதும் ஒரு பொருள்தான்" என்றாவது அல்லது "மொத்தக்கருத்து இதுதான்" என்றாவது கூறாமல், "அவரவர்கள் அபிப்பிராயப்படி எண்ணிக் கொள்ளுங்கள்" என்று கூறிவிடுவது சந்தேக விபரீதங்களை யுண்டாக்கிவிடும் என்று கருதியே நாம் கூறியதன்றி வேறில்லை. "நாம் ஆராய்ந்துணர்க என்றதற்கு (ப-ர்.) நாமாக ஆராயவேண்டிய தொன்றுமில்லை என்பதாம்" என்று நண்பர் மேலே கூறுகிறார். நாம் அவ்வளவோடு நிறுத்திவிடவில்லை. பகவானே கூறியிருக்கும் காரணத்தை யெடுத்துக்காட்டி, அதனால் காரணத்தை யறிய நாமாய் ஆராயவேண்டியது ஒன்றுமில்லையெனக் கூறினோம். அகங்கார மொழிந்தோரும் நம்மைப்போல் அகங்காரம் உள்ளோரும் யாவரும் "வாசிப்போர்க்குச் சந்தேகம் உண்டாகும் வண்ணம் இடந்தரலாகாது" என்றே கருதுவார்க ளென்று நம்புகிறோம்.

சங்கராசாரியர் அருளியதைப்பற்றி நமது நண்பர்,

"சங்கரபாஷியத்தை நாம் கண்டித்து எழுதியதாகவும் (ப-ர்.) எழுதியுள்ளார். அடியேன் எழுதியது, ஒவ்வொரு மதக்கொள்கையின்படி அந்தந்த ஆசாரியர்கள் எழுதியதையும், அடியேனுடைய குரு எழுதியதையும் எழுதினேன் ......" என்று கூறுகிறார்.

ஆனால் நண்பர் எழுதியுள்ள வியாசத்தில் (58-வது பக்கத்தின் கடைசி பாகத்திலும் 59-வது பக்கத்தின் முதல் பாகத்திலும்) சங்கராசாரியர் கர்மம் செய்வது தேகமேயன்றி ஆன்மாவல்லவென்று கூறியதாக வெழுதியிருப்பதும், பிறகு (59-வது பக்கத்தின் பிற்பாகத்தில்) "ஆத்மா கர்மம் செய்வதற்கு

அதற்கென்னுள்ளன? கைகால் முதலியன உண்டோ? ஆத்மா பிரிந்து விட்டால் தேகம் எப்படி கர்மம் செய்யும்?" என்பது முதலிய கேள்விகளாலும், குறளில் எடுத்துக் காட்டியிருக்கும் மேற்கோள்களாலும் சிவனே கர்மம் செய்கிறது என்று ஸ்தாபித்து, முடிவிலும் "அறஞ்செய்தது யார்? துறக்கம் புக்கது யார்?" முதலிய கேள்விகள் போட்டு, இதனால் தேகாதிகள் செய்யும் கர்மத்திற்கும் ஆன்மாவிற்கும் சம்பந்தமுண்டு என்று நிர்மாணித்து, ஸ்ரீ சுவாமிகள் கருத்தும் இவ்வாறே யென்பதை மேலே யெடுத்துக் காட்டியிருக்கிறோம்" என்று இவ்வளவு விவரமாய் கண்டித்தெழுதி யிருப்பது பிரத்யக்ஷமாதலால், ஆசாரியஸ்வாமிகள் கருத்து அப்படியல்ல வென்றும் அவர் அவ்வாறு கூறினதாய் நினைக்கச் சற்றும் ஆதாரமில்லை யென்றும் விவகரிக்க நேர்ந்தது. மற்றவை வெளிப்படை யாதலின் இதை வாசிப்போரே நாம் குற்றமாய் ஒன்றையும் கூறவில்லை யென்று அறிந்துகொள்ளலாம்—நாம் முன் கூறிய குறிப்பிற்குப் பதில் வரையவேண்டியது அவசியமென்று நமது நண்பர்க்கு எக்காரணம்பற்றி தோன்றியதோ நாமறியேம். நாம் கூற நேரிட்ட காரணத்தையே இப்போதும் தெளிவாய்க் கூறிவிட்டோம். ஆதலின் இவ்விஷயம் இதோடு முடிவுபெற்றதாகக் கருதப்படுகிறது.

பத்திரிகாசிரியர்.

"ஞயம்பட வுரை"

ஒளவையா ரருளிய இந்நீதிவாக்கியத்தின் பொருள் "இன்பமுண்டாகப் பேசு" என்பதாம்.

பட்டினத்துப்பிள்ளை யியல்பு.

தொட்டடித்தோ னன்றிசெய்த தூயோ னிருவருக்கும்
பட்டினத்துப் பிள்ளை பகர்ந்ததுபார்—மட்டிலவுந்
தென்பாகை புன்னைவன நிரனே யாரிடத்தும்
அன்பாய் ஞயம்பட வுரை. (இ—ள்)

ஞயம்பட வுரை என்னும் ஒளவை நீதியை அனுசரித்து மனிதர் எவரிடத்தும் இனிமை யுண்டாகும்படி நல்ல வார்த்தைகளைப் பேசவேண்டும். அங்ஙனம் பேசி வரின் பலர் நேயமு மேற்படும். இம்மையில் நன்மையும், மறுமையில் மேன்மையு முண்டாகும்; இதுபற்றியே பட்டினத்துப் பிள்ளை—பட்டினத்தடிகளும், தொட்டு அடித்தோன் - தம்மைத் தீண்டி (வருந்தும்படி) அடித்தவனும், நன்றி செய்த—தமக்கு நன்மைச்செய்த, தூயோன்—பரிசுத்தமுடையவன் (ஆகிய) இருவருக்கும்—இரண்டு பேருக்கும். (சமமாகப்) பகர்ந்தது—நன்மொழி கூறியதை. பார் — நீ ஆராய்ந்து பார்ப்பாயாக. (அங்ஙனிவ்வாறு நன்மை யுடையதா யிருத்தலாலே) யாரிடத்தும்—எவரிடத்திலும். அன்பாய்—பிரியமாகி—ஞயம்பட—இனிமை யுண்டாக—உரை—பேசுவாயாக.

நமது திருவள்ளுவ நாயனாரும்,

பணிவுடைய னின்சொல னாத லொருவற்
கணியல்ல மற்றுப் பிற.

(க-ரை) ஒருவனுக்கு அணியாவது, எல்லாரிடத்தும் இனிய சொல்லை யுடையவ னாகுதலேயாம் அன்றியும்

சிறுமையு ணீங்கிய வின்சொன் மறுமையு
மிம்மையு மின்பந் தரும்—(திருக்குறள்)

(க-ரை) இன் சொற்களானவை இருபிறப்பிலு மின்பத்தைத் தரும் என்பதாம்.

பட்டினத்துப்பிள்ளை இருவர்க்கும் இன்சொல்கூறிய சந்தர்ப்பம் பின்வருமாறு:—

திருவெண்காடரென்னும் பட்டினத்தடிகள் எல்லாச் செல்வங்களையும் நீத்து வெளியேறிப் பலவிடங்கட்கும் போய் ஆங்காங்கே பல அற்புதங்களையியற்றி ஒருசமயம் கொங்குநாடு சென்றிருந்தபோது அங்குள்ள பேரையூர், அவிநாசி, முருகன்பூண்டி முதலிய திருப்பதிகட்குப்போய்ச் சிவபெருமானைத் தொழுது வாய்பேசா மௌனவிரதத்தை யனுஷ்டித்து அந்நாட்டிற் சஞ்சரித்திருந்தார். அவ்வாறு சஞ்சரிக்கும்போது ஒருநாள் பாதியிரவில் அவருக்கு வடவைக்கனல்போலப் பசித்தீயெழுந்து வருத்தியது. அவர் அதைத் தாங்க முடியாது. அப்பசிநோயைத் தணித்துக்கொள்ளும் பொருட்டு, ஒரு மூர்க்கனுடைய வீட்டுத் தலைவாயிலில் நின்று கையைத்தட்டித் தமக்கேதாவது கொடுக்கும்படி சாடைகாட்டினார்.

அதைக் கண்டவுடன் அம்மூர்க்கன் அவருடைய பெருமையை யுணராமல் அவரைத் தன் மனைவிபால் வந்த காமக்கள்வ னென்றெண்ணி, உடனே ஒரு தடியை யெடுத்துக்கொண்டு ஓடிவந்து அவர்மீது மாறி மாறி யடித்துத் தீங்கு செய்தான். அப்போது, பட்டினத்தார் ‘நின்ற நிலைபெயராமல், சிவ சிவ என்று ஜபித்துக் கொண்டு நின்றார்.

அச்சமயம் இச் செய்கையை அடுத்த வீட்டுப் புறந்திண்ணையிற் படுத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவ் வீட்டுக்காரன், பட்டினத்தடிகளை மகானென்று நினைத்து ஓடிவந்து அம்மூர்க்கனை விலக்கி, அடா அறிவிலியே! இவர் சிவயோகத்திற் சிறந்த பெரியவரன்றோ. இவர்க்கேனிந்தத் தீங்கு செய்தனை என்று அவனை நிந்தித்துப் பேசிவிட்டுப் பட்டினத் தடிகளை வணக்கத்துடனே அழைத்துச் சென்று தன் வீட்டில் அவருக்குத் திருவமுதுபடைத்து அவர் பசிப்பிணியைத் தணிவித்து உபசரித்தான்.

இங்ஙனம் இருவர் செய்கைகளையுங் கண்டும் அவர் ஒருவனை நிந்தித்தும், ஒருவனைப் புகழ்ந்துங்கூறாமல் பொதுவாகச் சிவபெருமானுடைய திருவருளை மாத்திரம் நினைத்து,

“பூணும் பணிக்கல்ல பொன்னுக்குத் தானல்ல பூமிதனைக்
காணும் படிக்கல்ல மங்கையர்க் கல்லநற் காட்சிக்கல்ல
சேணுங் கடந்த சிவனடிக் கல்லவென் சிந்தைகெட்டுச்
சாணும் வளர்க்க வடியேன் படுந்துயர் சற்றல்லவே. என்றும்,

இருக்கு மிடந்தேடி யென்பசிக்கே யன்னம்
உருக்கமுடன் கொண்டுவந்தா லுண்பேன்—பெருக்க
அழைத்தாலும் போகே னரனே யென்றேக
மிளைத்தாலும் போகே னினி.

என்றும் கூறிச் சென்றனர். இச்செய்யுட்களால் அவர் இரண்டிடத்தும் நன்மையான வார்த்தைகளையே கூறினது உணரப்படும்.

இதனால் நாம் எப்போதும் யாவரிடத்தும் அவர்கள் மனம் நோகாதபடி இனிமையான நன்மொழிகளே புகலவேண்டுமென்று நன்குணரவேண்டும். இதனால் நாம் அகமமதைகளற்று ஆன்றோர் அருள்பெற்று மெய்ஞ்ஞானப் பேறடைவோம். ஆண்டவன் நம்மனைவர்க்கும் நன்னெறியருளுமாறு பிரார்த்திக்கின்றோம்.”

(முன் அனுப்பப்பட்ட "பேதமையகற்று" என்ற வியாசமும் இதுவும் இராமபாரதியார் இயற்றிய ஆத்திச்சூடி வெண்பா (ஆறுமுகம் சேர்வை யவர்கள் உரை) என்ற நூலிலிருந்து எடுத்தெழுதப்பட்டவை.)

ஸி. தங்கவேலு முதலியார், ஓர்லயன்பேட்டை, புதுவை.

குறிப்பு:—வியாசம் அனுப்புவோர் "வேறு நூல்களிலிருந்தெடுக்கப்பட்டது" என்ற குறிப்பை முதல்பாக மனுப்பும்போதே தெரிவித்தல் நலம். இந்நண்பர் அப்படிச் செய்யாததால் முன்வியாசத்தைக் கண்டபோதே இரண்டொருவர் இதைப்பற்றி நமக்குத் தெரிவித்தனர். அதற்கிடையில் இந்த வியாசமும் வந்துவிட்டதால் அவர்களெழுதியதை நாம் வெளியிடுவது அவசியமாயிற்று.

பத்திரிகாசிரியர்.

ஸ்திரீகள் பக்கம்

ஸ்திரீகளின் சுபாவமும் நிலைமையும்.

(68-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

ஸ்திரீகளின் சுபாவத்தைக் குறித்துச் சென்ற சஞ்சிகையில் சிறிது எழுதியுள்ளோம். இனி அவர்களது பூர்வீக தற்கால நிலைமைகளைப்பற்றி சொற்பம் எழுதுவோம்.

முற்காலத்திய இந்திய ஸ்திரீகளின் நிலைமை மிகவும் மேலானது; அவர்கள் இல்லறம் வழுவாது, புருடனுக்கடங்கி, நல்லொழுக்கம் வாய்ந்து நடந்தார்கள்.

அவர்களைத் தற்காலத்திய சிலர் படியாதவர்களென்பதும், அல்லது மிகக் குறைந்தபடிப்புள்ளவர்களென்பதும் முழுப் பொய். அவர்கள் உத்தமமான தேசபாஷைகளில் தெய்வத்தன்மைவாய்ந்த அநேக நீதிநூல்களைக்கற்று நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்கிற நால்வகை நற்குணங்களையும் அற அறிந்து அவைகட் கடங்கி நடந்துவந்தனர்.

"கடுகைத் துளைத்தெழு கடலைப் புகட்டிக்
குறுகத் தறித்தக் குறள்" என்ற திருவள்ளுவர் குறளையும் விருத்தியுரை என்றே கொள்ளுந் தன்மைவாய்ந்த ஆத்திச்சூடி என்னும் ஓரடிகளால் பாடிய மூதாட்டி ஔவையார் நூலே முற்காலத்திய பெண்மணிகளின் கல்விப் பெருமையைக்காட்டப் போதுமான சான்றுபகரும். அவளது புகழும் மேன்மையும் இந்நிலவுலகுள்ள அளவும் அழியாதென்றே துணியலாகும்.

தற்காலத்தில் எவ்வளவு கற்ற மகளிருளரேனும் அம்மூதாட்டி ஔவையைப்போல் கல்வியில் கீர்த்திபெற்று முன்வந்தவர் ஒருவருமில்லாதது மிகவும் விசனிக்கத்தக்கதே. ஒருவேளை தற்காலத்தவர் கல்விக்குறைவால்தான் வெளிக்குவரமுடியவில்லைபோலும்.

நாகரீகத்திலும் அவர்கள் பின்போனவர்களல்ல. இக்காலத்தவர்களைப்போல் இருந்தவர்கள் மிகச் சிலரே. அவர்கள் தங்கள் நாயகர்களைத் தற்காலத்துள்ள சிலர்போல், தாங்களேதேடி வரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சகுந்தலை தனது ஆச்ரமத்திற்குவந்த துஷ்யந்தனை, தகப்பனார் கண்ணுவாது சம்மதத்தை எதிர்பாராமலே விவாகம்செய்துகொண்டு பாரதத்திற்கே காரணமான பரதனையும் பெற்றிருக்கிறாள். அன்றியும், தன்னை மீண்டும்வந்து அழைத்துப்போகாத

துஷ்யந்தனுக்கு, அவள் அநேகந்தடவை கடிதம் எழுதியிருப்பதைப் பார்க்கக் காணலாம்.

அவர்கள் கற்பின்திறமோ ஒப்புயர்வற்றது. சீதாதேவியின் கற்பன்றோ கனலையும் குளிரச்செய்தது. கோவலன் இறந்ததைக் கேள்வியுற்ற கண்ணகி மதுரையம்பதியை எரிந்துவிடச்செய்ததும் கற்பின் மேன்மையாலேயே.

இனித் தற்காலத்திய ஸ்திரீகள் எந்நிலைமையர் என்பதைச் சிந்திப்பாம்.

இவர்கள் நிலைமை—பூராவும்—கெட்டதல்ல! இவர்களுள் சிலர் முன்னடைந்திருப்பதை ஒருவிதத்தில் புகழப்படாது!

சுயேச்சையை பூராவும் அனுபவிப்பவர்கள் இவர்களே. தங்கள்மனம்போனபடி நடக்கிறார்கள். புருஷர்களுக்கு மேலும் மரியாதையைத் தாங்கள் தேடிக்கொள்வது இவர்களுக்கு இப்பொழுதுள்ள அதிஷ்டமன்று! இப்பெண்கள் "புருஷனுக்கு எஜமானிச்சி" என்று பொருள்படும் "மிஸ்ட்ரஸ்" (Mistress) என்னும் ஆங்கிலபதத்தால் மனைவிகளைக் கூப்பிடுவதைக் கேட்க ஆவலுடைய புருஷர்களையும் தாங்களே தேடிக்கொள்கிறார்கள்.

கனவான்களே! நாகரிகம் என்பது இதுமட்டும் அல்ல; பின்னும் விர்த்தி அடைந்து இருக்கிறது. இத்தகைய மாதர்கள் தாய்ப்பாஷை படிக்கத் தவறினாலும், ஆங்கிலத்தில் அளவுக்குமேல் கற்றிருக்கிறார்கள். பெரிய சபைகளில் முன்னேறி அழகிய உருவத்துடன் கம்பீரமாக நின்றுகொண்டு நேர்த்தியான பிரசங்கம்புரிவது காலத்துக்குத்தக்க கோலமேபோலும்.

இங்கிலாந்து ஸ்திரீகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது இவர்கள் முற்றும் முன்னுக்குவரவில்லை என்பது வெளிப்படை. மேல்நாட்டுஸ்திரீகள் வாசித்து உத்தியோகம் செய்கிறார்கள். அது அவர்கள் தேசாசாரத்திற்கு ஆதிமுதல் ஒத்ததாயிருக்கிறது மதாசாரத்திற்கும் பொருத்தமானது. இதை விரிக்கிற் பெருகும்.

இந்தியஸ்திரீகளுள் மிகச் சிலர் நிலவரம் இப்படி இருக்க, பலர் நிலைமை எப்படி என்பதைக் கவனிப்போம்.

இந்தியாவில் அநேக ஸ்திரீகள் நிலைமை நிலைகுலைந்தது. இவர்கள் எழுத்து என்றால் இன்னதென்று அறியாதவர்கள். சொற்ப பண்ட மாற்றம் விஷயத்திலும் காசுவாங்கக் கொடுக்கக்கூட தெரியாதவர்களாயிருக்கக் காணலாம். கற்புமுதலிய நீதிகளை இவர்கள்படித்தறியார் என்று எழுதவுமிகையே இவர்களுக்கு மிருகத்தனமான சந்தோஷமும், அனாவசியமான துக்கமும் ஆகிய இரண்டைத்தவிர வேறு தெரியாது.

இவர்கள் நிலைமை உண்மையில் பரிதாபப் படத்தக்கதன்றோ? பருவத்திற்கு முன்னமே கலியாணம் செய்விக்கப்பட்டு, அதற்குப் பிறகே குறிப்பிட்ட கணவர்களின்மேல் நேசத்தை விருத்தி செய்துகொள்ளவேண்டி நேருகிறது. சிலருக்கு இவ்வாசை கைகூடாமலேயே இல்லறம் கெட்டுவிடுகிறது. நேசம் கிட்டிய சிலரும் உரியகாலத்திற்குமுன் கர்ப்பிணிகளாகி, தாட்கோல்போன்ற மெலிந்த குழந்தைகளைப்பெற்று, எலும்பாகிச் சீக்கிரம் கிழப்பருவம் அடைந்துவிடுகிறார்கள். இக்குழந்தைகளுக்கு அறிவு நடத்தை கற்றுக்கொடுக்கப் போதுமான தன்னறிவு இவர்களுக்கே இல்லை என்பது உண்மை. இவ்வளவு சிறு பிராயத்தில் குடும்பபாரத்தை வகிக்க இவர்களுக்கு திறமை எப்படி உண்டாகும். புருஷன் மனப்படி நடக்கவாவது அறிவு வேண்டுமே. சிறு குழந்தைப்பருவத்தில் அவ்வறிவுதான் எப்படி உண்டாயிருக்கும்.

தற்காலத்தில் இந்தியர்களுள் அநேகமாய்ப் பிராமணர்களில், கைம்பெண்

ளாயுள்ள ஸ்திரீகள் அநேகர். பருவத்துக்குமுன் கலியாணம் பெண்களுக்கு நடத்தப்படாமலிருந்தால் கைம்பெண்கள் கணக்கு ஒருவிதத்தில் குறையாதோ? இத்தகைய முக்கிய விஷயத்தில் சீர்திருத்தம் செய்ய முயல்வதைவிட்டு நமக்குத் தகாத ஆசாரங்களில் அன்னியரைப் பின்பற்ற ஆவல்கொள்வது, அந்தோ! என்ன அறியாமை!

இஃதிங்ஙனமாக:—இவர்கள் முன்னேற ஏதாவது வழியுண்டா என்பதை ஆராய்வோம்.

இவர்களது முன்னேற்றத்திற்கு முக்கியமான வழி உடனே சிறு பெண்களுக்கு மணம்புரிவதை நிறுத்த முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியதேயாகும். அதுநிறைவேறுமட்டும் கைம்பெண்களின் உதவிக்காகச் சிலசாதனங்களைக் கையாடலாம். திருட்டாந்தமாய் சென்னைப்பட்டணத்தில் கைம்பெண்கள் வீடு (Widows' home) என்ற ஒரு கட்டிடத்தில் விருப்பமுள்ள கைம்பெண்களைச் சேர்த்து வித்யாபோதனை செய்துவருகிறார்கள்.

பூனா தேசத்திலுள்ள மகாராஷ்டிர பிராம்மணர் ஸ்ரீமான் "கார்வி" என்பவர் பெண் கல்விக்காக முயற்சி எடுத்து உழைத்து வருகிறார். சீக்கிரம் கைகூடும். இவர்கள் முன்னேற இது ஒரு நல்ல வழியேயாகும்.

இவ்வியாசத்தை சில முடிப்புரையுடன் பூர்த்திசெய்துவிடுவோம். "உருவோ டறிவுடையா ரில்வாழ்க்கைப் பெண்ணென்ப" என்றபடி ஸ்திரீகள் பொது அறிவிற்குப் போதுமான கல்வி பயிலவேண்டுவதவசியமே. 10-வது (School final) வகுப்புக்கு மேல்கொண்ட கல்வி இவர்களுக்கு அவசியமில்லாதது. பின்னும் நோக்குழி தாய்ப்பாஷையி லெழுதப்பெற்ற கணக்கு, தேசசரித்திரம், பூகோளசாஸ்திரம் இவைகளின் முக்கியமான அம்சங்களிலும், ஷெ தாய்ப்பாஷையிலெழுதப்பட்டுள்ள தெய்வத்தன்மை பொருந்திய நீதிநூல்களிலும், சொற்ப அறிவு இருந்தால் போதுமானது. சன்மார்க்கம் நம் மதத்தைத் தழுவியதாதலால் மாணவர்களின் மதத்தை ஒட்டிய பெண் உபாத்திமார்களே இவர்களுக்கு போதகாசிரியராக உரியவர். ஆங்கிலமே இந்தியச் சிறுமிகளுக்குத் தேவையில்லாததால் கூடாது.

"பெண்மைக் கணியென்ப நாணம்"
"நாணின்வரை நிற்பர் நற்பெண்டிர்"

என்று விளம்பிய ஆன்றோர் வாக்குக் கிணங்க இந்திய பெண்கள் அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு, நாயக விஸ்வாச முடையவர்களாக இருந்து, நாயகர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதே சகல சம்பத்தையும் பெண்களுக்கு ஊட்டும் என்பதே ஆன்றோர் திருவாக்கு. (குற்றம் பொறுக்க.)

ஆர். திருவேங்கடம்பிள்ளை, மிராசிதார், ராஜேந்திரம்.

குறிப்பு.

இக்காலமாதரில் சிலர் கொஞ்சம் அதிக கல்விகற்றுவிட்டால் மேல்நாட்டு ஆசாரங்களை யதிகமாய்த் தழுவுவதும், அச்சம், மடம், நாணம் இவற்றை யலட்சியம் செய்வதும், ஆடவரைப்போலவே தாங்களும் நடக்கமுயல்வதும், முன்னோர் அருளியவாக்கியங்களுக்கு ஸ்திரீகள் பூரணசுயாதீன மடையவேண்டும் என்றதங்கள் பிரியத்திற்குப் பொருத்தமானபடி உரைகூறி, இதுகாறும் கூறிவந்த உடைகளைக்கண்டிருப்பதும், ஆடவர்சபையில் பிரவேசித்து அச்சம், நாணம் விட்டு எந்தப்புருடரோடும் பழகுவதும் ஆகிய இவ்வித நடவடிக்கைகளில் பிரவேசித்துவிடுகிறார்கள். இத்தகையோர்க்காகவே சிலர் ஏரேமட்டாய் ஸ்திரீ

களுக்குக் கல்வியே கூடாதென்கிருர்கள். முற்காலத்தில் யுத்தருமத்தை யனுசரித்துச் சில வகுப்பார்க்கு காந்தருவவிவாகம் முதலிய சில சுயாதினங்கள் விதிக்கப்பட்டிருந்தன.

இக்காலத்தில் அவை விலக்கப்பட்டன. சிலர் இப்போதும் அப்படி நடக்கவேண்டுமென்கிருர்கள். முக்காலத்தவர் சுபாவமும், குணமும், நடக்கையும், பெரியோர் பக்தியும் நல்லவழியிலிருந்தது. வேலியைவிட்டுத் தாண்டமாட்டார்கள். இக்காலத்தவர்க்கு அந்த சுயாதீனம் கொடுத்துவிட்டால் கற்பென்ற வார்த்தையே அடியோடு போய்விடும். அக்காலத்தில் சகுந்தலை கணவன் யோக்யதை யறிந்து, தந்தை சம்மதிப்பார் என்பதையு முணர்ந்து காந்தர்வவிவாகத்திற்குச் சம்மதித்துக்கொண்டு, பிறகு கற்பைக் காத்துக்கொண்டாள். இக்காலத்திய பெண் அப்படிச் செய்திருந்தால் (அந்த சந்தர்ப்பத்திற்கு) பின்னல் எத்தனை காந்தர்வவிவாகமோ நடந்துபோயிருக்கும். இக்காலத்திய மனிதர்கள் சிறுவயதிலேயே துர்நடக்கைகளில் பிரவேசிக்க உணர்ச்சி உடையவர்களாகவும், அக்கிரமத்திற்கு அஞ்சாதவர்களாகவும், பெரியோரை அலட்சியம் செய்பவர்களாகவும், உலகபோக அனுபவத்தில் அதிக விருப்பமுடையவர்களாகவும் இருப்பது சுபாவமாயிருக்கிறது. அக்காலத்தவர் இதற்கு நேர்மாருயிருந்தார்கள்.

இதனுல் நம்முன்னேர் யாவுமுணர்ந்தே காலத்திற்குத் தக்கவாறு விதிகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிருர்கள் என்பதை யுணர்ந்து, பெண்கள் எவ்வளவு வாசித்தாலும் அச்சம், மடம், நாணம், கற்பு இவைகளுக்கு அழிவு நேரிடாவண்ணம் நடந்துகொள்ளவேண்டும். பெற்ருேரும் அவர்களுக்கு நம் தாய்ப்பாஷையில் அவசியமாய்வேண்டிய கல்வியைமட்டும் கற்பிக்கவேண்டும். மதக்கல்வி எவ்வளவேனும் கற்கலாம்.

அக்கல்வியைக்கொண்டு அவர்கள் தங்கள் மக்களுக்கும் கணவனுக்கும் நன்மைசெய்யவும், சுற்றத்தார் அதிதிகள் இவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய உபசாரத்தைச் சரியாய்செய்யவும், தங்கள் மறுமைப்பயனுக்கு முயற்சிசெய்யவும், கூடுமானுல், தங்களைப்போன்ற ஸ்திரீ சமூகத்திற்கு நன்மைசெய்யவும் பாடுபடவேண்டும்.. இதைவிட்டு உலககெளரவத்தை நாடியேனும் வேறெதை நாடியேனும் ஆடவர் சமூகத்தோடு கலத்தல் எப்போதும் தகுதியற்ற ஒழுக்கமேயாகும். கற்பு என்ற மகிமை அழிவது ஸ்திரீக்கு ஆடவரால்—அப்படியே ஆடவர்க்கு ஏகபத்னிவிரதம் அழிவது ஸ்திரீகளால்—ஆகையால் இருவரும் தத்தம் கணவன் மனைவி தவிர (எதிர்பாலாரில்) மற்றபேரை அந்நியராய்ப் பாவித்துக் கூடியவரையில் அதிகமாய் நெருங்காமலே யிருக்கவேண்டும்.

பத்திரிகாசிரியர்

க்ஷய ரோகம்

(478-வது பக்கத் தொடர்ச்சி)

க்ஷயம் என்னும் வியாதி நம் தேசத்தில் அநேகரைத் துன்பப்படுத்திவருவதால் அத்தகைய வியாதியை நிவர்த்திக்கும்பொருட்டு பலநாடுகளிலும் பற்பல விதமாய்ப் பரிசோதித்தும் இன்னும் வியாதிக்குத்தக்க ஔடதங்களை நாளது வரையில் கண்டுபிடித்ததாய்க் காணப்படவில்லை ஆதலால் இனி ஔடதம் கண்டுபிடிக்கும் முயற்சியை விட்டுவிட்டு நம்தேசத்தில் பூர்வீகமாய்ப் பெரியவர்களால் அனுஷ்டித்து வந்த விதிகளை கைப்பற்றுவார்களேயானுல் மேற்சொல்லும் கொடுரமான வியாதியினின்றும் நம்தேசம் சுகமடையும் என்பது திண்ணம். ஆனுல் அத்தகைய பூர்வீக அனுஷ்டானமானது யாதெனவினவில் ஆகாரநிய

மணங்களும், அனுஷ்டான விதிகளும், ஆசாரவிதிகளுமேயாகும். இவற்றன் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய அனுஷ்டானமானது சௌசம், ஆசமன்னியம், ஸ்நானம், பிராணுயாமம், சந்தியாவந்தனம் ஆகிய இவைகளே. ஆகாரநியமம்: தேகத்துக்குத் தகுந்த குளிர்ச்சியுள்ள ஆகாரமும் சீக்கிரம் ஜீரணிக்கக்கூடியதும், குறைந்த அளவில் உட்கொள்ளுதலும், நியமப்படி உண்பதும் ஆக இவைகளே. ஆசாரமாவது: வசிக்குமிடம் உண்ணுமிடம் இருக்குமிடம் உடுக்கும் ஆடை பரிசிக்கும் வஸ்துக்கள் இவைமுதலானதுகள் சுத்தமாய் இருக்கப் பார்த்துக் கொள்ளுதலே. ஆகிய இத்தகைய விதிகளை அனுஷ்டித்துவந்தால் க்ஷயம் என்னும் வியாதியானது இருக்குமிடம் தெரியாது போய்விடுமென்பது திண்ணம். இனி அனுஷ்டானத்தின் விதிகளையும் ஆகாரநியமங்களையும் அடுத்த சஞ்சிகையில் வெளியிடுவோமாக.

மே. மாசிலாமணி முதலியார்.

கற்கோட்டை—நாவல்

(78-வது பக்கத் தொடர்ச்சி)

இவற்றாலும் அவன் கூறிய மற்ற குறிப்புகளாலும் அரியநாயகியைத்தான் இராணியின் ஆட்கள் தேடிப் பிடித்துக்கொண்டார்களென்றும், தனது சகோதரர்களே அவளைக் காப்பாற்றினார்களென்றும் தெரிந்து மிக்க சந்தோஷமடைந்தார். இப்போது தன் சகோதரர்கள் அரியநாயகியோடு கற்கோட்டைக்குச் சென்றிருப்பார்களென்று கருதக் காரணமிருக்கிறது. ஆகையால் அங்கேசென்றால் பெரும்பாலும் அவர்களைச் சந்திக்கலாகும். அப்படி அவர்கள் நேர்படாவிட்டாலும் அரியநாயகியையேனும் கண்டு நடந்த விசேடங்களைப்பற்றியும், சகோதரர்கள் என்ன உத்தேசத்தோடு எங்கு சென்றார்களென்பதைப்பற்றியும் தெரிந்துகொள்ளலாம் என்று நிர்மானித்து கற்கோட்டையை நோக்கிச் சென்றார். வழியில் தன் சகோதரர் காணப்படவில்லை. கற்கோட்டை யருகிற்சென்று அதனருகிலுள்ள சந்தில் குதிரையின் சேணம் முதலியவற்றை யொளித்து வைத்துவிட்டுக் குதிரையையும் மறைவானவிடத்தில் கட்டிவிட்டுத் தோட்டத்தின் ஓரமாய்ச் சென்று சற்றுநேரம் பல பாகங்களிலும் பார்த்தார். அரியநாயகி புலப்படவில்லை. அதன்மேல் "இந்த மாறுவேடத்தில் கற்கோட்டையிலுள்ள வேலைக்காரர் யாரும் நம்மைத் தெரிந்துகொள்ளமாட்டார்களாதலால் நேராய்த் தெருப்பக்கம் போய் விசாரிப்போம் என்று சிந்தித்து, அவ்வாறே சென்று தெருக்கதவைத் தட்டினார்.

உடனே ஒரு வேலைக்காரன் வந்து கதவைத் திறந்தான். பிரபு அவனை நோக்கி, "நான் அரியநாயகி யம்மாளைக் காணவேண்டும்" என்றார். வேலைக்காரன் "வாருங்கள், இதோ அந்த வெளிக்கூடத்தில் உட்காருங்கள், நான் அந்தம்மாளைக் கண்டு வருகிறேன்" என்றான்.

அதே சமயம் படபடவென்று குதிரைகள்வரும் சத்தத்தைக்கேட்டு அவன் வெளியில் எட்டிப்பார்த்ததும், வருகிறவர்கள் இராணியின் மெய்க்காப்பு வீரரைச் சேர்ந்தவர்களென்றறிந்து, அட சனியனே, இதென்ன சங்கதி யென்று கூறிக்கொண்டே வெளியில் சென்றான். பிரபு வெளிக்கூடத்திலிருந்த ஒரு அறைக்குள் நுழைந்து கொண்டார். அதே வேளையில்தான் அரியநாயகி ஓடிப்போய் கள்ள அறையில் ஒளிந்து கொண்டது.

(தொடரும்.)

ஆரணி-குப்புசாமி முதலியார்.

120 128 1

" ஆனந்தபோதினி " பஞ்சாங்கம்

காளயுக்தி௵ ஐப்பசி௴—சாலிவாகன 1840—கலியுகாதி 5019,

பசலி 1327-28—கோல்லம் 1093-94,

இங்கிலீஷ் 1918ம்௵ அக்டோபர்௴—நவம்பர்௴

ஐப்பசி௴	அக்டோபர்௴	வாரம்	திதி.	நக்ஷத்திரம்.	யோகம்.	விசேஷங்கள்.
1	17	வி	து-12-48	பூரட்-57-37	சித்த 60	துலா ஸ்நானம்
2	18	வெ	திர-6-33	உத்-46-58	சி 47 மர	கர்ப்பாதானம்
3	19	ச	சது-0-45 ○பௌர54-4	ரேவ-42-52	ம 43 சித்	சிவாலய அன்னாபிஷேகம்
4	20	ஞா	பிர-47-35	அசு-37-36	சித்த 60	ஆபரணம் தரிக்க
5	21	தி	துதி-41-50	பர-35-0	சித் 35 ம	விருக்ஷங்கள் நட
6	22	செ	திரு-38-20	✽கார்-31-38	சி 32 அமி	கிருத்திகை விரதம்
7	23	புத	சது-38-26	ரோக-29-15	சித்த 60	
8	24	வி	பஞ்-30-20	மிரு-26-51	மரண 60	
9	25	வெ	சஷ்-29-31	திரு-25-52	சித்த 60	
10	26	ச	சப்-28-30	புன-25-39	சித்த 60	
11	27	ஞா	அஷ்-28-36	பூச-27-44	சித்த 60	
12	28	தி	நவ-27-56	ஆயி-29-48	சி 30 மர	
13	29	செ	தச-29-20	மக-33-34	சித்த 60	
14	30	புத	ஏகா-34-11	பூர-38-50	அமிர் 60	
15	31	வி	து-37-6	உத்தி-44-11	மர 39 சி	
16	1	வெ	திர-42-5	அஸ்த-50-26	அமி 50 சி	
17	2	ச	சது-48-18	சித்-56-51	மர 56 சி	தீபாவளி பண்டிகை
18	3	ஞா	●அமா-52-25	சுவா-60-0	சித்த 60 ம	கேதார கௌரிவிரதம்
19	4	தி	பிர-56-46	சுவா-3-4	அ 3 மர	கோவர்த்தனபூஜை
20	5	செ	துதி-60-0	விசா-8-35	ம 9 சித்	தனியான்
21	6	புத	துதி-0-26	அனு-13-16	சித்த 60	மாயூரநாதர் உத்ஸவாரம்பம்
22	7	வி	திரு-3-0	கேட்-16-53	சித்த 60	வியாபாரம் செய்ய
23	8	வெ	சது-4-11	மூல-19-15	அ 19 சித்	பேரை மாற்றிவைக்க
24	9	ச	பஞ்-4-10	பூரா-20-27	சித்த 60	சஷ்டிவிரதம்
25	10	ஞா	சஷ்-2-58	உத்தி-21-3	அமி 60	சுப்ரமண்ய சுவாமிக்கு விவா [கோத்சவம்
26	11	தி	சப்-1-36 அஷ்-56-21	திரு-17-53	அ 18 சி	
27	12	செ	நவ-52-42	அவி-17-20	சித் 17 ம	மழை 9-க்குள்
28	13	புத	தச-47-39	சத-14-27	சி 14 அமி	திருநாராயணபுரம் அஷ்ட
29	14	வி	ஏகா-42-7	பூரட்-11-1	சித்த 60	பத்மாபர் தீர்த்தம் [தீர்த்தம்
30	15	வெ	து-35-53	உத்தி-6-41	சித் 7 மர	அண்ணாமலையார் ரதம்

1918௵ நவம்பர்௴

		கேது	குரு
	10 துலா-சு 15-சா-செ 18-விரு-பு		
			சனி
	ராகு செ	ரவி புத	சுக்

PRINTED BY P. R. RAMA IYAR AND CO., MADRAS